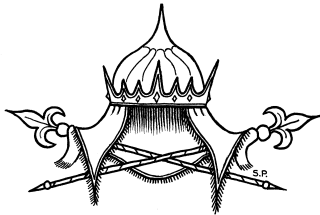

BORTOM ELDRAVINEN

Av Sandra Petojevic har utgivits:

MAKTENS TIAROR

Del ett: Bortom Eldravinen (2008)

Del två: Bortom Khuzul Daar (2009)

Kommande utgivningar:

MAKTENS TIAROR

Del tre: Bortom Världens mur (2010)

Traniborens återkomst (*fristående uppföljare till Maktens tiaror*)

SANDRA PETOJEVIC

MAKTENS TIAROR

DEL 1

BORTOM ELDRAVINEN

VESUVIUS FÖRLAG

Vesuvius Förlag © Sandra Petojevic 2008

Andra upplagan, andra tryckningen 2010

Omslagsfoto, karta, formgivning och layout av författaren

Omslagsbilden, vinjetterna och illustrationerna är handtecknade av författaren

Typsnitt: Copperplate Gothic Bold, Sylfaen, Old English Text MT,

Bradley Hand ITC, Matura MT Script Capitals, Blackadder ITC och Garamond

Framställd och tryckt i Visby på Books On Demand (www.books-on-demand.com)

Ansvarig utgivare: Fil. mag. Sandra Petojevic

ISBN 978-91-977945-2-7

Jättestort tack till alla nedanstående lektörer, utan vars hjälp denna bok aldrig skulle ha blivit till! De återges här nedan i bokstavsordning då de alla har bidragit med många värdefulla tips, samt felsökning och korrekturläsning av denna bok!

KARL ANDERSSON – KONSTNÄR

**ANGELICA BERNEMARK – FIL. MAG. I
KONSTVETENSKAP**

KALLE GILLGREN – GYMNASIEELEV (ÅR 2002)

JOHANNES HAGLUND – SKÅDESPELARE

PETER JOHANSSON – GYMNASIELÄRARE

EVA LILJA – DOCENT I KULTURVETENSKAP

**HANS LUTHMAN – FIL. KAND. I SVENSKA SPRÅKET
OCH**

**FIL. KAND. I MEDIE- OCH
KOMMUNIKATIONSVETENSKAP**

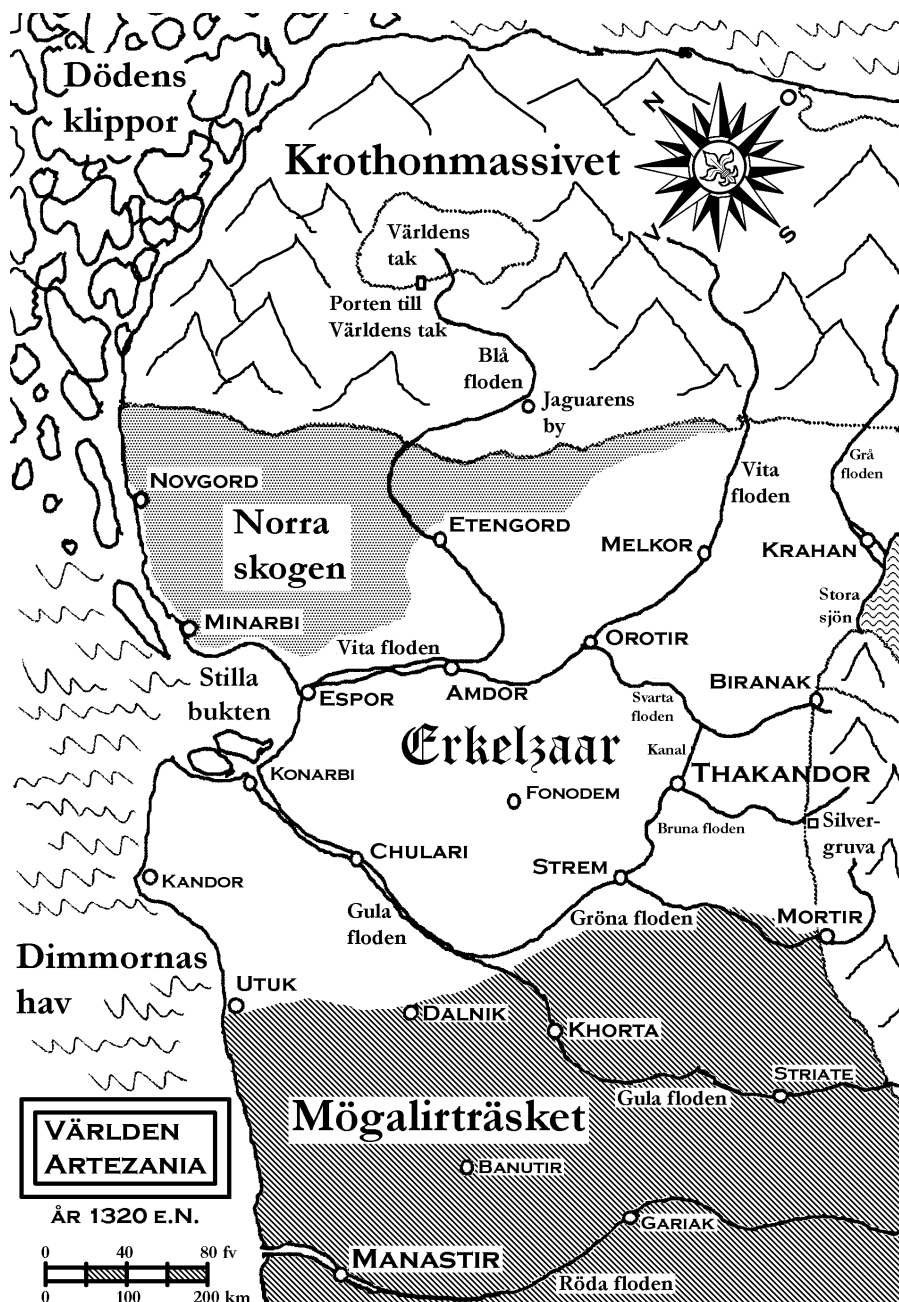
GUNILLA WEIBLAD – SPECIALLÄRARE

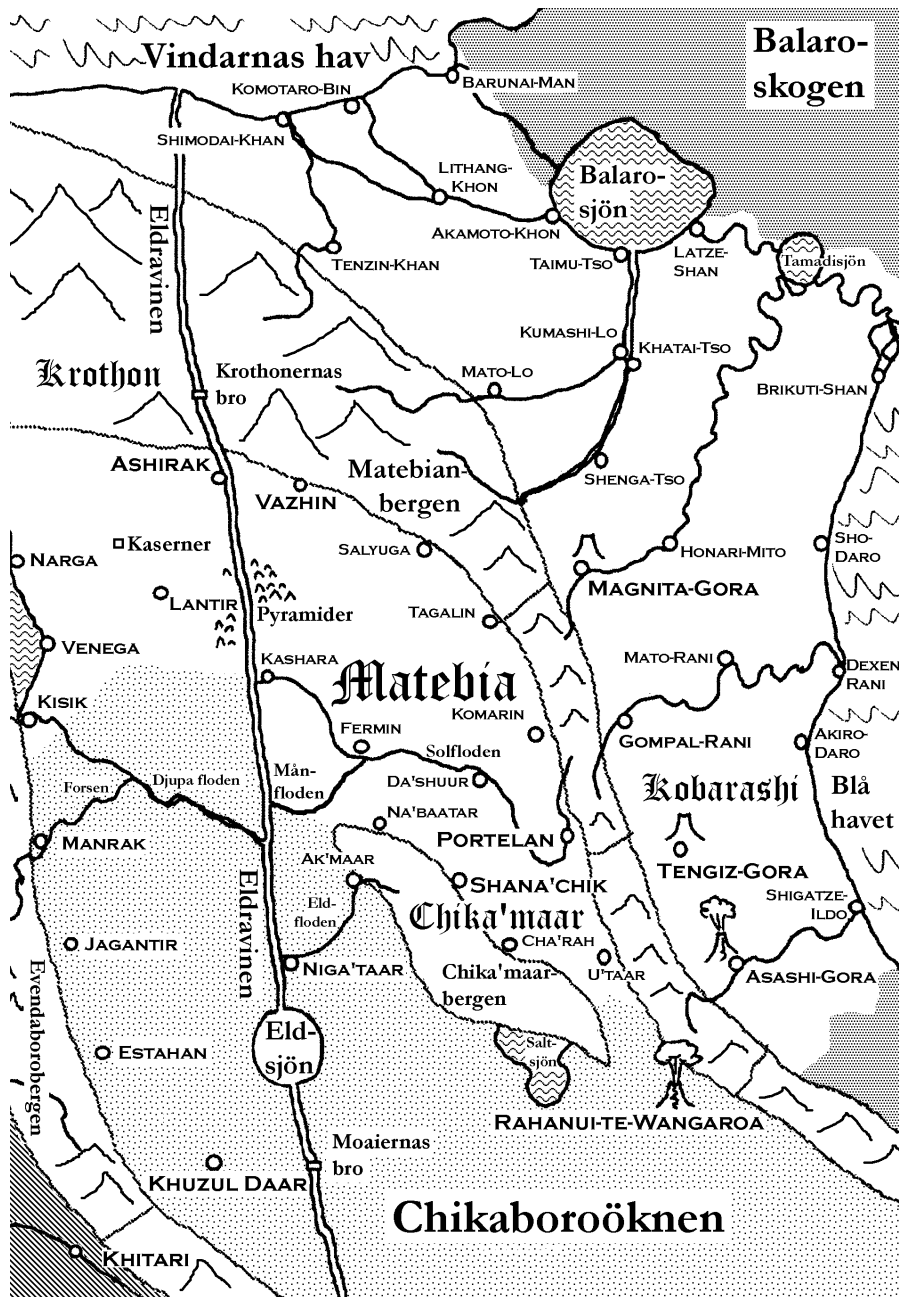
**HÅKAN WETTRE – INTENDENT PÅ GÖTEBORGS
KONSTMUSEUM**

OCH

**VIVIAN VODICS – SYSTERDOTTER OCH
HÖGSTADIEELEV (ÅR 2002)**

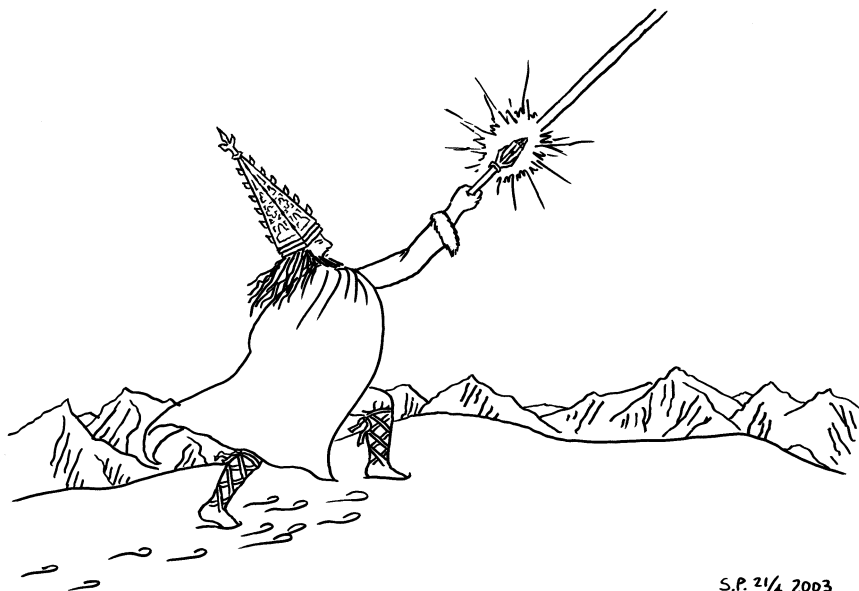

*Det finns inget fullständigt gott
lika litet som något fullständigt ont,
och till och med i en magisk värld
är det goda något man bara
efter bästa förmåga kan sträva till
men knappast fullt ut uppnå.*

John-Henri Holmberg
(ur *Fantasy: fantasylitteraturens historia*,
motiv och författare, s. 158)

PROLOG

S.P. 21/4 2003

AUTERIAN DEN HELIGE

DEN ISKALLA VINDEN ÖKADE och nådde snart orkanstyrka. Den ven och dånade mellan de snötäckta karga klipporna. Bergstopparna runt platån var dolda i tjocka gråsvarta moln. Vinden slet i de tre pyramidformiga tiarorna som Auterian bar, men de satt stadigt på hans mörkhåriga huvud trots att de nästan var en armlängd höga. De var hopkopplade, den ena inuti den andra, med den rödfodrade gyllene tiaran ytterst.

Auterians violetta sidenmantel fladdrade och snöflingorna virvlade kring honom. Han höjde den gyllene spiran och riktade den mot Mörkrets gud som stod framför honom, och den infattade blå kristallen i spirans topp glödde eldrött.

”Du ska inte bli herre över vår värld!” ropade Auterian och sköt en vitglödgd stråle mitt i bröstet på Mörkrets gud. Till sin förfäran upptäckte han att Mörkrets gud knappt hade fått en skräma. Mörkrets gud log elakt och svarade med en eldröd stråle från sina brinnande ögon. Auterian hoppade åt sidan, men ett ögonblick för sent. Den röda blixten träffade honom i benet och högg av det vid knät. Han sköt ytterligare en stråle mot Mörkrets gud, men han kunde lika gärna ha skjutit mot ett vattenfall.

Mörkrets gud skrattade så att det ekade mellan bergen och pekade på Auterian. "TRODDE DU, YNKLIGA VARELSE, ATT DU SKULLE KUNNA FÖRINTA MIG? JAG ÄR EN GUD!"

Auterian låg på marken och vred sig av smärta så att hans skägg och violetta sidentunika blev fulla med snö. Varför har Maktens tiaror inte skyddat mig? tänkte han bestört. Varför är jag så kraftlös? Med de här tre tiarorna skulle jag vara osårbar, råstark, outtröttlig och odödlig. Har de förlorat sin kraft? Och varför biter inte den Heliga spirans blixtar på honom?

Mörkrets gud hade en spöklik gloria kring sig som utstrålade mörker istället för ljus. Han skrattade allt högre och det öronbedövande dånet fick marken att skälva.

"BERED DIG PÅ ATT DÖ, YNKLIGA VARELSE!"

Auterian blundade och kramade spiran hårt. Det är ute med mig! Det är ute med Artezania! Allt går under! Det är slut ...

Plötsligt ryckte någon av honom tiarorna och tog hans spira. Han huttrade till av den bistra kylan. I nästa ögonblick fick han en varm pälsfodrad yllemantel över sig. Han vände sig om och bländades av en skimrande silvervit strålgång.

"Gode gud! Hjälp mig!"

"Jag är inte Ljusets gud, jag är Mahiradastis, hans utsände. Jag har kommit för att förgöra Mörkrets gud. Ingen människa kan besegra en gud fast hon har Maktens tiaror på sig, men det kan en *arkangel* som jag."

Arkangeln Mahiradastis snodde runt mot Mörkrets gud och avfyrade en serie kraftiga blixtar. Den stormiga himlen blev alldeles randig av deras sken. Mörkrets gud vrålade av ilska och smärta och sträckte upp sina glödande knutna nävar i luften.

"Ljuset ska segra!" ropade Mahiradastis. "Aldrig någonsin ska du ha ensamt herravälde! Aldrig mer ska vår värld Artezania hotas av kaos och total anarki!"

Auterian kunde inte göra mycket annat än att ligga och se på, liksom hans tre vänner som förfärade tryckte i den grottnliknande porten en halv fjärdingsväg bort.

Mörkrets gud krackelerade och i sprickorna strålade det fram ett starkt ljussken. Han vrålade med en röst som ljungade miltals mellan de taggiga bergstopparna, en röst som verkade bestå av en kör av miljontals röster. Marken skakade och stenar rullade nerför branterna. Vinden tjöt, de gråsvarta molnen kokade som i en häxkittel och Mörkrets gud började upplösas i stoft som virvlade omkring i luften.

Auterian kravlade stönande iväg med hjälp av armbågarna med yllemanteln över ryggen. Han gömde sig bakom ett stort klippblock där han mödosamt vände sig på rygg. Det blödde ymnigt från hans avhuggna ben och

smärtan pulserade för varje hjärtslag. Han tittade då och då darrande ut genom en smal skrevla medan han förband såret med sitt bälte och en remsa från sin mantel. Arkangelns sköna ansikte förvreds av ansträngning medan blixterna ljungade från den Heliga spiran. Det ekade vrålet från det som var kvar av Mörkrets gud steg allt högre tills han helt försvann i en malströmsliknande virvel.

Snö, stenar och grus rasade över Auterian där han låg och tryckte. Med en blick full av fasa såg han uppåt. Den stora klippan som tornade upp sig över honom vacklade och var på väg att falla över honom. Gode gud, tänkte han. Jag har inte en chans att hinna undan! Jag kommer att bli ...

Med ens drog starka, guldskimrande armar ut honom. I nästa ögonblick störtade klippan ner med ett brak framför hans fot.

"Du är i goda händer nu."

"Gode gud!" utropade Auterian och försökte vända sig på magen i ödmjuk tillbedjan.

"Ja, jag är Ljusets gud och har stigit ner till er värld för att belöna er för er hjälp." Ljusets gud la handen på Auterians knästump och med en behagligt pirrande känsla växte ett nytt ben genast ut så att den violetta tygremsan gled av.

"Tack, o gode Ljusets gud, tack!" Auterian kröp ihop framför gestaltens guldgult skinande fötter och kysste dem. "Du har räddat mitt liv o Ljusets gud! Hur ska jag någonsin kunna återgälda dig?"

"Du behöver inte återgälda något. Det blev gjort när du och dina tre vänner där borta förde hit Maktens tiaror och den heliga Spiran till Världens tak. Tack vare dem kunde min utsände arkangel Mahiradastis besegra Mörkrets gud."

Medan Auterian tog av bältet från sitt knä, reste sig och spände fast det runt sin midja kom han att tänka på en sak. "Ursäkt att jag frågar, o Ljusets gud, men varför hämtade du inte tiarorna och spiran själv?"

"Det var inte möjligt, eftersom min strålgång skulle ha dödat alla människor som såg mitt ansikte."

"Men jag kan ju se dig!"

"Det beror på att du befinner dig här, på Världens tak. Endast här kan människor se en gud i ansiktet utan att dö."

"Men arkangeln då? Varför hämtade inte han tiarorna och spiran?"

"Enda stället där en arkangel kan beröra den Heliga spiran och Maktens tiaror utan att förintas är här, på Världens tak. En arkangel är mäktigare än en människa och blir precis lika mäktig som en gud med Maktens tiaror och den Heliga spiran. Om en arkangel hade kunnat använda bara en enda av Maktens tiaror utanför Världens tak skulle hans huvud ha förvidrats av dess makt. Människorna skulle ha blivit hans slavar och dyrkat honom som gud

istället för mig. En arkangel ska alltid vara och förbli min tjänare och budbärare.”

Auterian slogs av en misstanke och såg sig omkring. Vinden hade mojnät och det var tyst och fridfullt. De gråsvarta molnen tunnades ut och lät solljus sippra in i diagonala strimmor. Tiarorna och spiran låg vårdslöst slängda i en snödriva. Arkangeln var försvunnen.

”Vart har din utsände Mahiradastis tagit vägen?” I sitt hjärta visste redan Auterian svaret innan Ljusets gud svarade.

”Han offrade sitt liv för Artezania. Ingen arkangel kan besegra en gud - trots Maktens tiaror och den Heliga spiran - utan att bli förintad, trots att en arkangel har lika stor kraft utan dem som du har med dem.”

”Men varför dog Mahiradastis? Han skulle väl vara än mer oövervinnelig med tiarorna på?”

”En arkangel som bär Maktens tiaror har precis samma kraft som en gud. När de båda ofantliga krafterna möts i en kamp förintas arkangeln när guden besegras.”

”O gode Ljusets gud, varför använde inte du tiarorna och spiran? Då skulle du ha kunnat besegra Mörkrets gud!”

”Tyvärr är det inte möjligt för mig att använda Maktens tiaror och den Heliga spiran eftersom jag själv har skapat dem. Universums ordning gör att ett kraftföremål skapat av en gud aldrig kan användas av en gud. Maktens tiaror är lika verkningslösa på mig som vanliga hättor på dig. Och tänk om Mörkrets gud hade kunnat använda Maktens tiaror och den Heliga spiran. Det hade varit en ofattbar katastrof.”

Auterian försökte föreställa sig en ond och totalt mörk värld och rös. Ljusets gud tog upp tiarorna och spiran och blåste snön av dem.

”De här fyra kraftföremålen skänker jag er människor, att brukas med såväl hjärta som hjärna. Auterian, du är utvald av mig att härska över ditt folk som för närvarande plågas av inbördeskrig mellan maktagalna kungar.”

”Förlåt att jag avbryter, o Ljusets gud, men är inte sådant som krig avskaffat nu när Mörkrets gud är borta?”

”Jag kan inte styra över människors beslut, lika litet som en far bestämmer över sin vuxne son, men du ska bli en god härskare av min nåd. Du ska med din visdom, ditt förnuft och ditt hjärta vägleda ditt folk så att de väljer den rätta vägen, Ljusets väg. Till din hjälp får du välja ett av dessa fyra kraftföremål. De övriga tre ska dina vänner få, eftersom de såg till att Maktens tiaror och den Heliga spiran kom till rätta.”

”Ska tiarorna och spiran skingras?”

”Ja. Maktens tiaror och den Heliga spiran ska helst aldrig möta varandra igen. Om det sker finns räddningen enbart i form av Visdomens nyckel där borta i porten till Världens tak. Och för att Visdomens nyckel inte ska

försvinna eller missbrukas, vaktas den av en drake som enbart släpper förbi den som har ett öppet sinne och ett rent hjärta likt ett barn.”

Ljusets gud satte en rund medaljong med ett komplicerat geometriskt mönster runt Auterians hals. ”Platinamedaljongen som du och dina tre vänner får är en påminnelse om detta så att du och dina efterkommande inte glömmer detta.”

Sedan tog Ljusets gud isär tiarorna och ställde dem på rad i snön bredvid spiran. Inuti den genombrutna och rödfodrade gyllene tiaran fanns en svartfodrad kopparröd tiara, och inuti den, ytterligare en tiara i silver med klarblått foder. Alla tiarorna var lika stora och hade en spetsig pyramidform med taggar på kanterna och en lilja i toppen.

”Den gyllene tiaran skänker osårbarhet åt bäraren, den kopparröda råstyrka och den silverne läkedom och vederkvickelse. Spirans blå kristall skiner vitt om någon av dessa tre tiaror är i närheten och rött om någon fara är i närheten. Auterian, välj nu ett av dessa kraftföremål.”

Det var inte lätt för Auterian att välja. Det är ju som att välja mellan fyra utsökt vackra jungfrur eller fyra dyrbara juveler, tänkte han. Råstyrkans tiara är nog bra, då blir man starkast i hela världen, lika stark som ett par stenjättar eller hundra gråbjörnar, men vad hjälper det mot eld och pilar? Läkedomens tiara gör att man inte behöver vila eller sova och läker alla upptänkliga skador och sjukdomar. Men jag har ingen nytta av det, eftersom en massa krymplingar och sjuka bara skulle komma att köa till härskartronen dygnet runt. Den Heliga spiran varnar för faror, men man kan inte avfyra blixtar med den om man inte har alla tre tiarorna på sig. Om kristallen skiner rött är man ju helt försvarslös mot det som närmar sig, därför är den Heliga spiran tämligen oanvändbar. Osårbarhetens tiara ger ingen styrka åt den svage, inte heller skänker den vila. Men man blir motståndskraftig mot alla faror såsom eld, pilar, gift, svärd ...

”Har du gjort ditt val?”

”Ja det har jag gjort, o Ljusets gud! Jag väljer Osårbarhetens tiara!”

”Den är din, *majestatis* Auterian Kanfagris. ’Majestatis’ betyder ’den store’. Gå nu till ditt folk och förkunna dem detta: ’Ljusets gud är den ende guden och majestatis är hans utvalde härskare’. Och du ska kalla ditt rike *Erkelzaar*, det Goda riket i väster. Och glöm aldrig att jag finns överallt.”

Och Ljusets gud skänkte Osårbarhetens tiara och medaljongen till majestatis Auterian den Helige som i djup vördnad bugade sig inför honom och tog emot dem med en tacksägelsebön.

Med hjärtat fyllt av hopp och glädje sprang Auterian sedan till den grotliknande porten. När han såg sina tre vänner log han eftersom de alla hade varsin medaljong och de båda kvarvarande tiarorna och spiran. Ljusets gud är sannerligen överallt, tänkte han.

”Jag valde Råstyrkans tiara”, sa den rödklädde mannen, ”så nu är jag shona’shon Chuwen Kumihua’taan av Chika’maar, storhövding av det Ärofulla riket i öster!”

”Jag fick Läkeedomens tiara”, sa den vitklädda kvinnan, ”så nu är jag nan skiba Akarachi av Evendaboro, den Vita Heliga av det Fridsamma riket i söder!”

”Jag valde den Heliga spiran”, sa den blåklädda kvinnan, ”så nu är jag bashtuna Saram Cha al Tira av Krothon, den Utvalda modern av det Sköna riket i norr!”

Och de fyra goda vännerna lämnade Världens tak genom porten och lovade varandra fred och endräkt.

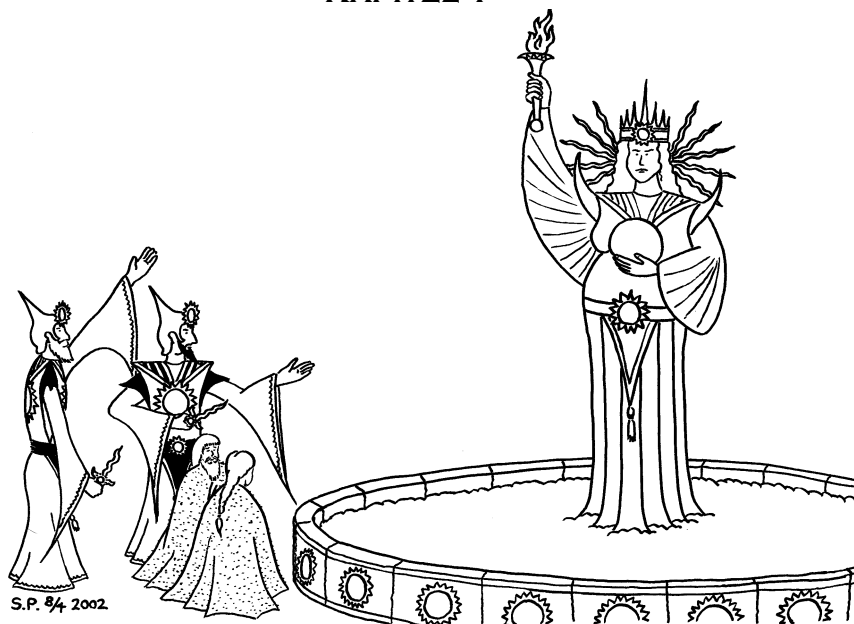
Den skäggige och rågblonde barden tystnade och möttes av stormande applåder som nästan lyfte den gamla ladans tak där alla byborna hade samlats i det mjuka höet.

”Bravo Targan! Den Heliga legenden är bäst när du berättar den!” ropade byäldsten och höjde ett stop öl. ”Nu bjuder jag dig på en tallrik bönstuvning med dryck därtill, för trots att tiderna är svåra så måste du ha något i magen!”

Utanför ladan försvann en skugga in bland träden och fortsatte upp mot den kungliga borgen som lystes upp av vakternas facklor i kvällsmörkret ...

KAPITEL 1

S.P. 8/4 2002

OFFRET TILL SOLGUDINNAN

"NEJ KÄRA PIRI, DET GÅR INTE! Det är ingenting för små flickor som du!"

"Men far! Jag är ju faktiskt snart nitton höstar gammal! Om jag blir kapten ska jag leda en armé av modiga soldater som ska erövra den onde kungens borg! Och sedan ska du bli kung av Erkelzaar!"

Den drygt femtio år gamle bonden skrattade hjärtligt, reste sig från köksbordet och kramade om sin äldsta dotter. Han höll sina magra väderbitna händer på hennes axlar och var på vippen att sjunka ner på huk som om hon fortfarande var ett litet barn.

"Min kära lilla tös", sa han ömt. "Det skulle bara fungera i en saga, men nu lever vi här och nu i verkligheten. Varifrån skulle du få vapen och rustningar till din armé?"

Piri drog sig i sin rågblonda fläta och såg på sin far med varma bruna ögon. "Rustningar kan väl bysmeden ordna och vad vapen anbelangar så har väl alla bönder yxor, skäror, liar, hötjugor, dynggrepar och knivar!"

"Min kära lilla tös, det du behöver är en god make! Många flickor yngre än du är redan gifta! Som du själv sa är du snart nitton höstar gammal och ..."

"Och ändå kallar du mig för 'lilla tös' och 'flicka'! Varför får jag gifta mig, men inte leda en armé?"

"Men snälla, rara Piri! Du kan ju inte ens bruka ett svärd!"

"Därför att jag aldrig har fått öva med det utan att få smisk och bannor! Och förresten så ska jag ju *leda* armén, inte strida själv."

"Men lyssna nu på mig, Piri! Vilken soldat skulle vilja följa en flicka som du?"

Piri fnös högljutt. "Karlär! Vore jag kapten så skulle jag minsann visa dem!"

"Piri!" ropade en kvinnoröst från köket. "Har du hämtat de torkade rödsipporna?"

"Jadå mor, en pung full."

"Bra, Piri! Vill du komma hit med dem och ..."

Ett kraftigt bultande på dörren avbröt modern. Fadern ryckte till.

"Öppna i kung Zakastvurs namn!" vrålade en kraftig röst.

"Åh nej! Fogden!" väste fadern förskräckt. "Han har tydligen fått reda på att jag lät barden Targan berätta den Heliga legenden för byborna! Jag tyckte väl att det var något skumt med den där underlige drängen som smög ut mitt under berättelsen om Auterian den Heliges kamp mot Mörkrets gud!"

Dörren sparkades upp med ett brak så att de små blyinfattade rutorna i fönstren skallrade. Elden i den öppna spisen flammade upp av den kyliga vinterluften som blåste in några torra fjolårslöv iorstugan. Fadern höll sina armar utbredda medan hans hustru, äldste son och båda döttrar gömde sig bakom honom. Den yngste sonen hade hunnit krypa in i klädkistan.

Den muskulöse fogden och fem bredaxlade knektar i gula örnpnydda vapenrockar bildade skräckinjagande silhuetter i dörröppningens motljus. Den låga vintersolens röda sken blänkte i deras spetsiga hjälmar och plymen av fem rödgula styva band i toppen på fogdens hjälm fladdrade i det kalla luftdraget. De sex männen klev in i stugan med hänsynslösa steg så att deras ringbrynjor rasslade. I ljuset från köksfönstret syntes fogdens hårda ansikte som omgavs av ett ljusblont, svallande helskägg. Han ställde sig bredbent med sitt svärd riktat rakt mot faderns bröst och de föraktfullt flinande knektarna vid honom pekade hotfullt med sina treuddade stångvapen.

Den yngsta dottern gömde skräckslaget ansiktet i sin nötbruna fläta. Hon var nästan femton vårar gammal och kände sig nu som om hon stod inför en farlig vargflock med en blodtörstig ledarvarg i spetsen. Fogden i sitt skinande förgyllda brösttharnesk prydd en stor röd örn med utbredda vingar, såg ut att vara tillräckligt stark för att kunna strypa henne med bara en hand. Hans stickande blick utstrålade arrogans och hans köttiga vänstra hand var hårt knuten.

"Byäldste Tamgen Furulaan!" röt fogden. "Du och din maka är arresterade för uppror mot hans majestät kung Zakastvur!"

"Men ers nåd, vad har de gjort?" undrade Piri som beskyddande stod vid sin skräckslagna syster.

"Vet du inte det, din lilla slyna?! Medan ditt svin till far har uppviglat alla männen med den där förbjudna legenden så har din trollkona till mor uppviglat alla kvinnorna! Och nu säger alla skitiga bondlurkar överallt att de inte har någon mat kvar att betala skatt med!"

"Men ers nåd!" vädjade fadern. "Vi har inte uppviglat någon! Vi svälter! Ni tar all vår mat och alla våra djur!"

"Veklingar! Om ni arbetade hårdare och inte var så lata skulle ni ha mat och djur kvar!"

"Men ers nåd! Vi sliter och släpar dag ut och dag in, till och med på helgerna, och ändå har vi inget kvar när ni har besökt oss!"

"Såå?" Fogden log elakt. "Hos en av bondlurkarna hittade vi minsann en tunna med råg som han hade gömt i vedboden."

"Men ers nåd, det var ju till utsäde!"

"Han får låna utsäde av hans majestät kung Zakastvur precis som alla ni andra."

"Som måste betalas igen tiofaldigt!" Fadern suckade uppgivet. "Inte konstigt att vi ständigt är fattiga och går omkring hungriga!"

"Må så vara! Jag kan inte hjälpa att ni bondtölpar är så lata och slösaktiga!" Fogden spottade föraktfullt på köksgolvets trasmatta och bakom honom flinade de fem knektarna.

Nu klev den äldste dottern fram och hon var så ursinnig att blodet kokade i hennes ådror. "Slösaktiga tölpar?! Vi?! Ska ni säga som roffar åt er det sista vi har för att sedan slösa bort det på era eviga brakfester!"

"Lugn, kära Piri, lugn", sa fadern stilla och tog varsamt tag i sin dotters arm.

"Vilken tåga det är i den lilla duvan", flinade fogden och vände sig till knektarna. "Arresterar dem allihop för uppror mot hans majestät! Och de båda unga bönorna här blir bra glädjeflickor i det kungliga slottet!"

"Nej! Mina systrar ska inte bli några horor!" skrek äldste sonen, tog kökskniven som låg på en hylla vid den öppna spisen och kastade den mot fogden. Kniven borrade in sig i dörrposten bredvid fogdens huvud. En av knektarna rände sin treuddade bardisan rakt i äldste sonens bröst.

"Dramo! Neej!" skrek modern förtvivlat, rusade fram och bultade med sina rynkiga knytnävar på fogdens pansarklädda bröst. "Era odjur! Må den Ende straffa er!"

Knekten drog ut bardisanen ur Dramos kropp och pillade oberört bort köttslamsor från hullingarna. Fogden såg hänflinande på byäldstens fru som med tårarna rinnande nerför kinderna trummade på hans hårda bröstharnesk. För honom var hon bara som en oansenlig grå liten åkersork och han lät sig inte bekomma av hennes desperata vrede, likt en sköldpadda som dragit in sig i sitt skal.

”Ta dem till borgen”, befälde fogden och en knekt tog tag i byäldstens magra och seniga arm.

Kvinnorna försökte smita men knektarna fick tag i två av dem. Den yngsta dottern lyckades slinka ut genom ett fönster. De tre övriga familjemedlemmarna släpades ut till de tjudrade svarta hästarna medan en knekt sökte efter den yngsta dottern runt det timrade huset. En annan knekt gick in i köket och satte fyr på en fackla i den öppna spisen. Elakt skrattande kastade han den på köksbordet. Elden tog sig snabbt i de broderade gardinerna och snart var köksfönstret täckt av fladdrande flammor.

”Spring Agi, spring!” skrek modern. Inifrån huset hördes ett tjut och tjock rök började bolma ut genom dörren.

”Titta vad jag fann”, flinade knekten som hade tänt eld. Han kom ut dragandes en vilt skrikande och sparkande pojke i armen.

”Ando! Åh nej!” Fadern föll vädjade på knä inför fogden. ”Ers nåd! Snälla! Jag ber er! Skona vår son!”

”Varför det?” sa fogden med hånfullt sammetslen röst.

”Snälla! Vi är gamla och kommer inte att kunna få fler! Och se på honom! Han är bara nio år gammal! Vem kan han göra illa?”

”Naturligtvis får han leva ...”

Fogden gjorde en konstpaus och såg elakt på den hoppfulle byäldsten.

”... eftersom han blir en utmärkt gruvslav! Så liten och spenslig som han är kommer han åt i de trängsta gångarna.”

”Neej! Varför är ni så ond mot oss?” skrek modern.

”Jag är god som låter ynglet leva”, sa fogden barskt och höll svärdspetsen mot hennes ansikte.

Ett klirrande hördes från köksfönstret som sprack av hettan. Eldslågor började slicka de timrade ytterväggarna så att de spretande ändarna på halmtaket ovanför krullade ihop sig och svartnade. Husets inre fylldes snabbt av de rasande flammorna som spräckte alla återstående fönster som kom att likna eldsprutande drakars fyrkantiga gap.

Knekten som hade sökt efter den yngsta dottern kring huset och i vedboden återvände tomhänt. ”Den slampan hann smita!”

”Från och med nu är den slynan fredlös!” morrade fogden. ”Tur att vi har en slinka kvar ...”

”Ingen kallar mina döttrar för slinkor!” röt modern. ”Era förbannade odjur!”

”Lugn, kära Gara, lugn”, sa fadern lågt. ”Dra inte på dig fogdens vrede!”

”Och stackars Dramo! Era förbannade ...!” snyftade modern. Hennes magra axlar skakade när hon brast i gråt.

”Titta, nu dränker hon sina loppor”, skrockade knekten som höll fast den yngste sonen.

”Till kungaborgen”, befallde fogden och pekade med svärdet mot en stor grå stenbyggnad på en kulle som skymtade fram bakom en skogsdunge med kala träd inte långt från byn.

Byäldsten, hans hustru, dotter och son bands till händer och fötter och hivades upp på varsin svart hingst. Där hängde de framstupa tvärs över hästryggarna och kunde ingenting göra medan fogden och de fem knektarna red iväg med dem.

Byäldstens yngsta dotter Agi hade klättrat upp i en stor ek och såg nu mellan grenarna hur familjemedlemmarna fördes bort. Storstugan gick nu knappt att se för alla flammor som slukade den med ett rytande. Den nergående vintersolen förmörkades av den tjocka röken och Agi kände några kalla vattendroppar i nacken som sipprade genom de kvarsittande grå fjolårslöven. Hon knöt händerna i vanmakt. Hon hade sett och hört allt. Hon visste också vad fredlöshet innebar.

Agi grät förtvivlat och tårarna blandades med svetten i hennes ansikte. Åh käre gud, tänkte hon. Vad ska jag ta mig till? Jag kan inte bo någon annanstans här eftersom vem som helst kan ta mitt liv utan att bli straffad och han eller hon blir dessutom belönad! Och vem som helst som försöker skydda mig kommer själv att bli straffad! Jag måste fly härifrån!

Ett brak hördes när det som en gång hade varit Agis barndomshem rasade ihop till en stor hög av brinnande bråte. Gnistorna yrde i luften men som tur var blåste vinden bort dem från Agis gömställe. Hon såg en liten grupp eländigt magra bybor som hade kommit med trähinkar och försökte släcka elden som hade börjat sprida sig i det torra fjolårsgräset.

Hon torkade sig i ansiktet med sin nötbruna fläta. Jag får vänta här tills mörkret har fallit, tänkte hon, och då ger jag mig av österut och förhoppningsvis kan jag kanske hålla mig gömd någonstans ...

Ryttarna kom ut ur skogsdungen och passerade med sina fångar förbi en stor stad som omgavs av en kraftig mur med åttakantiga vaktorn. Utanför stadsmuren fanns små fallfärdiga tråkåkar som trängdes invid muren i ett hopplöst försök att bli en del av staden.

Ett stenkast från stadsmurens södra port låg ett tempel som inte var särskilt gammalt. Det var en grävit rektangulär kalkstensbyggnad med rött sadeltak och åttakantiga pelare hela vägen runt om. Byäldsten som låg bunden över hästryggen rynkade ilsket pannan mot den och spottade en stor loska. Kung Zakastvurs förbannade soltempel! Må Ljusets gud krossa det!

Fogden och hans följe red förbi templet och uppför en backe till kungaborgen som tronade högst upp på en hög kulle. Det var en stor anläggning med bastanta murar och tjocka fyrkantiga hörntorn. Porten omgavs av två runda torn som liksom hörntornen hade spetsiga tak med kreneleringar. Fällgallret höjdes och följet red in. Ando, som var nyfiken liksom alla pojkar i hans ålder, vred på huvudet för att se så mycket som möjligt av borgen, nu när han hade fått chansen att se den inifrån. Han såg det kungliga slottet som reste sig på borggårdens södra ände med ett sju våningar högt åttakantigt mittorn med en krans av spetsiga tinnar. På ömse sidor om mittornet såg han ytterligare två fyrkantiga torn som hade spetsiga tak precis som hörntornen, och mellan dem fanns ett par stora fyrvåningsbyggnader med branta tak och strävpelare. På alla torn såg han vajande gula flaggor med en röd örn som hade utbredda vingar och en krona på huvudet.

Knektarna lyfte av fångarna från hästryggarna och satte dem omilt på den kullerstensbelagda borggården. Ett gråsvart moln skuggade den nergående solen och levererade en skur som knappt hann börja innan den tog slut. Fogden möttes av en ståtligt klädd herre med pipskägg, mustasch och en myndig uppsyn. Adelsmannen bar en rödkantad klargul och örnprydd sidentunika som var spänd som ett korvskinn över hans väldiga buk och han hade en slät guldring som höll ihop hans yviga rågblonda hår. Ando trodde först att det var han som var kung Zakastvur.

Fogden ställde sig i givakt inför den korpulente adelsmannen. "Furst Tengur! Här är byäldsten Tamgen Furulaan och hans fru som jag har arresterat för uppvigling enligt din befallning! Vad ska jag göra med dem?"

"Ett lämpligt straff är att offra dem till Solgudinnan på veckoslutet."

"Gott, käre bror! Eftersom de är för gamla kan man ändå inte ha dem till slavar."

"Vad tänker du göra med kvinnan och pojken?"

"Jungfrun ska bli min glädjeflicka och gossen blir en utmärkt slav i kung Zakastvurs silvergruva."

Den elakt leende fogden fick en kamratlig klapp på axeln.

"Så ska det låta, Erazak!"

Piris ansikte förvreds av avsmak. Sällan! Ando ska inte bli någon gruvslav och jag ska inte bli till glädje för någon som har dödat min käre storebror! Stackars Dramo! Han var den ende av mankön som kunde förstå mig och nu är han dräpt! Alla andra män tänker bara med det de har mellan benen! Odjur! De vill bara ha makt, makt och mera makt! Och i synnerhet över oss kvinnor!

Ando var för ung för att oroa sig, men hans fader och moder var förfärade. De var betydligt mer oroliga för Andos och Piris liv än för sina egna.

Gruvslav och glädjeflicka, tänkte fadern med fasa. Vid Ljusets gud! Vår käre son kommer aldrig mer att se solen och vår kära dotter kommer att bli skändad! Vad fruktansvärt!

En lång och mörkhårig herre i trettioårsåldern med kraftiga axlar och välansat helskägg satt vid skrivbordet i sitt gemak, där det låg en stor läderinbunden gammal bok med ett bokmärke av gyllenläder i. Han bar en guldkantad klarblå sidentunika som var prydd med guldbroderade liljor och runt kragen hade han en bred juvelbesatt guldkedja i form av liljor. Mittemot honom stod tio män i klarblå vapenrockar med en stor gul lilja på bröstet och i händerna hade de toppiga hjälmar med tre breda plymer av styva band i gult och blått. De tio officerarna bugade sig mot den skäggige adelsmannen som högtidligt reste sig upp och visade med handen ut genom det öppna fönstret som vette mot det väldiga Krothonmassivet som reste sig mot en djupblå fond med sina ständigt snötäckta toppar. De isblå ögonen sken av förväntan i adelsmannens bistra men stiliga ansikte.

”Tappra överstar! Nu är tiden snart inne för en visit som ska ändra tillbaka tronföljden till den sanna och riktiga! Jag, Nikofoراز av huset Kanfagris, stadsfurste av Kraham och ättling i rakt nedstigande led till majestatis Auterian I, även kallad ’den Helige’, ska med er värdefulla hjälp rädda Erkelzaar, vårt sargade rike! Den Ende har visat oss vårt öde genom att sätta tyrannen Zakastvur på tronen och den Ende har även givit oss värdefull hjälp i form av min skicklige ingenjör.”

En försynt knackning hördes på den snidade ekdörren.

”Kom in!” Furst Nikofoراز vände sig mot dörren. ”Ser man på! När man talar om trollen ...”

En ljuslockig mustaschprydd man i enkel ljusblå tunika och brunt skinnförkläde bugade sig i dörren. ”Ers nåd! Nu är *krigsvargen* klar!”

”Utmärkt, ingenjör! Och om tio dagar ska den användas! Det är tur att kungaborgen befinner sig på en bar kulle utan vare sig träpalissad eller vallgrav.”

”Ingenjör! Hur är den konstruerad?” undrade den ene översten.

”Det är en träställning som håller en kastbjälke som svingar iväg stora stenklot över 600 fot och krossar stenmurar med full kraft. Jag ökade effekten genom att sätta ställningen på hjul och genom att byta ut motvikterna av bly mot en fritt svängande träkorg full med grus och sten. Jag har dessutom gjort en demonstrationsmodell av maskinen i halv skala så att ni kan se hur den kan tas isär och sättas ihop och hur man laddar och skjuter med den.”

”Det låter mycket lovande!”

”Tack, överste! Och nu är den dessutom mer praktisk och ekonomisk eftersom grus och sten är billigare än bly och lättare att få tag i.”

”Utmärkt, ingenjör!” Furst Nikoforaz var mycket nöjd. ”Visa mig din modell om en timme. Om din krigsmaskin fungerar som den ska, kan vi störta kung Zakastvur som planerat! Och då blir du liksom de närvarande överstarna här rikt belönad!”

Ingenjören bugade sig och gick ut ur rummet. Fursten vände sig till de tio officerarna.

”Lyssna nu noga, det här är min anfallsplan! Från Kraham till Melkor är det en dagsritt och till kungaborgen vid huvudstaden Thakandor ytterligare en och en halv. Vi blir tvungna att montera ihop *krigsvargen* i skogen inte långt från huvudstaden och vi måste se till att ingen av kungens män får syn på den. Eftersom byborna kring Thakandor är hårt förtryckta av kung Zakastvur kan vi räkna med hjälp från dem, i synnerhet som kungen har tvingat på dem den ogudaktiga solkulten med människooffer. Om nio dagar, den femte dagen i den andra månaden, kommer kung Zakastvur att ordna ett jättestort gästabad eftersom han fyller tjugofem år, och alla hans vidriga vänner och bekanta kommer att närvara vid festen och de kommer allihop att dricka och bli ordentligt bakfulla i ottan dagen därpå. Och det är då vi inleder vårt anfall!”

”Det är en förträfflig plan, ers nåd”, sa en av de tio officerarna respektfullt.

”Nu kan ni gå.”

De tio överstarna bugade sig och hälsade genom att slå den högra knytnäven på bröstet innan de lämnade rummet.

Furst Nikoforaz öppnade en låda i skrivbordet och tog upp ett silvermynt. Han tittade på myntet med rynkad panna och hård min. Ena sidan var prydd med ett skönt men strängt kvinnohuvud omgivet av solstrålar och den andra sidan med ett krönt huvud med pepparkornsögon, pipskägg, tjocka kinder och dubbelhaka.

”Kung Zakastvur! Dina dagar på tronen är räknade!” morrade han mot myntet, slängde föraktfullt tillbaka det i lådan och stängde lådan med en smäll.

Han drog sig i skägget och såg åter ut mot den snötäckta bergskedjan som avtecknade sig skarpt mot den djupblå himlen. Äntligen, tänkte han. Efter sjuttiotvå år kommer huset Kanfagris äntligen att återta tronen efter huset Shanathels orättfärdiga styre! Och dessutom kommer jag också äntligen att få tag i furstinnan Takaara! Och när jag har intagit kungaborgen, kommer jag äntligen åt den kungliga skattkammaren där nyckeln till Mortir, den kungliga begravningsplatsen, finns!

Furst Nikoforaz stängde fönstret så att det inte skulle bli alltför kallt i rummet. Min farfars farfars far, kung Arbogastim IV, ligger begravd i Mortir tillsammans med en spira som inte är något annat än Ljusets guds Heliga spira, som min förfader majestatis Kharaan den Store hade tagit som trofé från krothonerna för över sexhundra år sedan! Den varnar för fara och med den kan man finna Maktens tiaror eftersom den blå kristallen i dess topp lyser starkare ju närmre en tiara den är. Enligt den Heliga legenden skänker den första tiaran osårbarhet, den andra råstyrka och den tredje läkedom och vederkvickelse som gör att man aldrig behöver vila eller sova. Och tillsammans skänker de odödlighet och tillsammans med den Heliga spiran gör de bäraren oövervinnelig, ja mäktigast i hela världen! Men jag behöver faktiskt bara *en* tiara för att kunna bli majestatis, rättmätig härskare av Ljusets guds nåd över det goda kungariket Erkelzaar!

Furst Nikoforaz sträckte stolt på sig. Och genom att störta kung Zakastvur kommer jag att bli lika berömd som båda mina förfäder majestatis Kharaan I som fick tillnamnet 'den Store', eftersom han hade erövrat Krothon i norr år 682, Chika'maar längre österut år 695 och Matebia i sydost år 704; samt majestatis Auterian IV – med tillnamnet 'Erövraren' – som år 731 hade erövrat hela Evendaboro i söder – förutom den starkt befästa staden Khuzul Daar – och som ända till katastrofen år 924 och matebernas erövring av östra Erkelzaar år 937, hade kuvat de ondskefulla mateberna och skapat en erkelzaariansk stormakt!

Fursten slog näven på bröstet så att guldkedjan klirrade. Den härskare som bär blott en enda av Maktens tiaror får tituleras majestatis, eftersom de enligt den Heliga legenden är en gåva från Ljusets gud, den Ende guden. Och det var majestatis Auterian I, min helige förfader, som vid vår tideräknings början fick Osårbarhetens tiara och det är den jag ska finna. Med en rättträdig bärare som jag kommer Erkelzaars folk att uppleva en ny guldålder! Tyvärr är tiaran någonstans ute i Mögalirträsket och utan den Heliga spiran kan jag aldrig finna den ...

Furst Nikoforaz slog upp boken vid bokmärket, lutade sig över den och läste återigen den sekelgamla krönikan:

Jag Arbogastim IV av huset Kanfagrís, konung af Erkelzaar, har i denna dag, den 8:e dagen i den 11:e månaden uti Ljusets år 1215 erhållit den helige och urgamle men ej fördärfvade platina-medaljong som min trogne general fann i ruinerna efter den onda staden Khuzul Daar då han eftersökte Botens tiara. Sten-jättarna voro honom hack i häl, men med hjälp af Ljusets guds nåd undkom han med livet i behåll. Halfva garnisonen blev dock sten-jättarnas byte,

ty hvarken svärd, spjut eller pilor beto på dem. Mina tappra soldater togos lefvande och förtärdes hela, må Ljusets gud bevara deras själar. Jag erinrar mig att min äldre broder Kuzikenaz II, majestatis af Erkelzaar, velat utforska Mögalir-träskets hemligheter i Ljusets år 1173 och han red därför i spetsen af en garnison och med Osårbarhetens tiara på hubudet, rakt västerut ifrån Khorta. Inga träsk-ell eller sten-jättar kunde åsamka honom harm, dock återvände han icke då han troligtvis nedsjunkit i kvicksand. Ingen har därefter haft nog mod i barm att eftersöka honom, trots att den Helige spiran har en stor infattad blå ädelsten som lyser kraftigare ju närmre en Tiara den kommer. Och en Tiara kan man ej fördärfa, icke heller nedsänka även ifall man fastbinder en kvarnsten vid densamma. Detta innebär att tiarans toppilja skall uppsticka ur moraset. Den helige medaljongen från Khuzul Daar skall ersätta den likaledes helige medaljongen som kvarblev i Östra Erkelzaar efter Eld-rabinens uppkomst uti Ljusets år 924 då den onda staden Khuzul Daar förintades af den gudasända kometen och den skall bäras af ärkebiskopen. Och må Ljusets gud hindra Mögalir-träsket från att tillväxa, nu är staden Striate helt uppslukad!

Furst Nikoforaz drog sig tankfullt i skägget. Den medaljong som Auterian den Helige fick försvann alltså i Mögalirträsket med majestatis Kuzikenaz II, och efterträdaren fick bära den krothonska medaljong som majestatis Kharaan den Store hade tagit som trofé. Den medaljongen är nu hos kung Zakastvur liksom den från Evendaboro som den nu försvunne ärkebiskopen bar. Den fjärde medaljongen som hade tillhört chika'maarerna är tyvärr troligen kvar i riket bortom Eldravin, ett rike som en gång var erkelzaarianskt men som nu återigen är matebskt.

Fursten slog ihop boken med en smäll så att dammet yrde. Allra först ska jag befria det erkelzaarianska folket från tyrannen Zakastvur och hans hedniska solkult! Sedan ska jag dräpa furstinnan Takaara och hämta nyckeln i skattkammaren så att jag kan låsa upp kryptan i Mortir. Och då ska jag hämta den Heliga spiran och med den ska jag finna Osårbarhetens tiara i Mögalirträsket. Det här året, Ljusets år 1320, ska bli ihågkommet som Befrielsens år! Och när jag sitter på tronen ska jag se till att det erkelzaarianska folket aldrig mer ska svälta och pinas! Rättvisa och förnuft ska råda och ...

En bestämd knackning på dörren avbröt furstens storslagna tankar.

”Kom in!” ropade han.

En högväxt kvinna i en klarblå klänning översållad med små påsydda guld liljor stack glatt leende in huvudet så att hennes mörkbruna fläta föll fram. Förväntansfullt såg hon på sin storebror med sina stora, himmelsblå ögon. ”Nikoforaz! Får jag gå ut och rida?”

”Naturligtvis, Fenestra! Men använd damsadel denna gång!”

”Äsch, damsadel”, skrattade furstinnan spydigt. ”Med den kan man ju inte hoppa över gårdsgårdar och åar! Eller har du kanske försökt?”

”Varför måste du hoppa? Kan du inte rida normalt som alla andra damer?”

”Jag vill inte vara någon dam! Jag vill bli en hjälte!”

Fursten skakade leende på huvudet. ”Käraste syster min! Slå de där fantasierna ur huvudet! Inga kvinnor kan bli hjältar!”

”Varför det?”

”Därför att det är mansgöra! Seså, gå nu! Jag har mycket att göra! Och glöm inte damsadeln!”

Furstinnan räckte spefullt ut tungan åt Nikoforaz när han vände ryggen till. ”Mansgöra! Pffff!” fnös hon i dörren.

”Fenestra, Fenestra”, skrattade fursten utan att märka att hans syster redan hade gått ut ur rummet. ”När ska du någonsin växa upp? Du är nästan tjugotre år gammal och borde ha funnit dig en stilig adelsman att gifta dig med vid det här laget, om det inte är så att du hellre vill bli nunna!” Nikoforaz vände sig om mot dörren och såg att den var stängd och drog sig förtretat i sitt välansade skägg och snurrade mustaschen kring fingret. Nåja, tänkte han, hon kommer väl att falla för någon förr eller senare. Måtte det bara inte vara någon av huset Shanathel.

Apropå det. Vilka furstar kan jag lita på? Stadsfursten av Melkor är det inga problem med, han är min yngre bror som efterträdde min avlidne farbror. Stadsfursten av Biranak är däremot en girig vällusting. Han vänder kappan efter vinden, särskilt om vinden för med sig pengar till hans skattkista. I Strem är stadsfursten absolut inte pålitlig eftersom han är kung Zakastvurs vän. Honom måste jag vara försiktig med. Och i Fonodem där ...

Det knackade på dörren igen.

Nikoforaz tog sig för pannan. Nu igen! Aldrig får jag tänka i fred!

”Kom in”, suckade han till slut.

En förvirrad och svettig soldat iförd ringbrynja och klarblå liljeprydd vapenrock visade sig i dörröppningen. Han höll vänster hand mellan benen och förde sin toppiga hjälm som han höll i den högra mot bröstet i en tafatt hälsning.

”Ursäkta, var finns dasset någonstans? Kapten sa att jag skulle ta korridoren till vänster och sedan den andra dörren till höger eller tvärtom och så uppför trappan och sedan vänster eller höger kammare i höger eller

vänster vestibul bortom pelarhallen men på något sätt har jag rört ihop det hela så jag har gått fullkomligt fel och jag vill bara ...”

”Vet hut!” morrade Nikoforaz. ”Så talar man inte med fursten av Kraham! Eller vet du kanske inte vem jag är, din lymmel?!”

”Oj förlåt ers nåd, det var inte meningen att störa er! Jag ska genast gå och pissa någon annanstans, äsch förlåt jag menar alltså det vill säga ...”

En örfil avbröt svadan.

”Ut!” väste Nikoforaz och pekade ut genom dörren. Den nervöse soldaten försvann genast.

”Förbannat! Bondtölpen glömde att stänga efter sig!” Fursten reste sig och gick fram till den halvöppna dörren när han plötsligt hörde ett metalliskt skvalande ljud som ekade i stenkorridoren utanför. Han knep ihop ögonen av vämjelse. Tvi! Mätte den byfänen tvätta sin hjälm noga efteråt! Var var jag ... jo, just det ... i Fonodem, där är stadsfursten en av furst Tengurs närmaste vänner och absolut inte att lita på, och i Orotir ...

”Ers nåd, ett ögonblick! Jag har ett viktigt meddelande!” En ung blåklädd budbärare satte foten i dörren så att fursten inte skulle stänga den mitt framför näsan på honom. ”Furst Tengurs hustru Takaara har lämnat kungaborgen och rest iväg västerut nedströms Bruna floden, troligen till sin fader, stadsfursten av Strem.”

”Förbannat! Hur kan hon göra så, när kung Zakastvur snart ska ha sin födelsedagsfest?!”

”Ingen aning, ers nåd. Antagligen därför att stadsfursten av Strem kanske är sjuk, eftersom inte han heller har dykt upp. Förresten, såg du soldaten här utanför?” Budbäraren flinade och pekade bakåt med tummen. ”Han ...”

”Jag vet. Strunt i det. Huvudsaken är att inte en droppe hamnade på golvet, annars hade soldaten fått prygel. Vissa betar sig som navelsvin. Gå nu.”

Furst Nikoforaz satte sig och slog ilsket näven i bordet. Förbannat! Efter all den här långa och noggranna planeringen så passar Takaara på att smita iväg! Och Takaara förstörde mitt liv så grundligt att Osårbarhetens tiara är min enda räddning undan vanäran! Förbannade häxa! När jag en vacker dag får tag på henne då ska hon bittert få ångra sig att hon någonsin blev född!

Riket Erkelzaar som enligt furst Nikoforaz skulle befrias från kung Zakastvurs tyrannvälde, begränsades av det skyhöga Krothonmassivet i nordost och det farliga Mögalirträsket i sydväst, som i sin tur gränsade mot de branta Evendaborobergen i sydöst. I nordväst låg Dimmornas hav där ingen vind någonsin blåste och i sydöst, bortom staden Kraham och Evendaborobergen, fanns Chika’maarslätten i norr och Chikaboroöknen i söder. Såväl Chika’maarslätten som Chikaboroöknen delades mitt itu av en

bred, lavafylld klyfta; Eldravinen, som gick i nordost-sydvästlig riktning och som utgjorde ett näst intill oöverstigligt hinder.

Furst Nikoforaz tog på sig sin blodröda mantel, gick till sitt privata kapell och föll på knä framför altaret. Han såg upp mot de höga, spetsbågiga ribbvalven och de smäckra pelarna med blyinfattade färggranna fönster emellan. Hans blick fixerades vid det utsirade och helförgyllda altarskåpet som var prytt med spetsiga små tinnar och torn. Det föreställde Ljusets gud med Osårbarhetens tiara ovanför majestatis Auterian den Heliges huvud.

”Det finns inga gudar utom Ljusets gud som för alltid besegrade Mörkrets gud”, mässade fursten med hög röst. ”Du o Ljusets gud är den Ende guden, Skaparen och Livgivaren! Jag ber dig o Ljusets gud du Ende gud: hjälp mig att krossa kung Zakastvur och hans hädiska avgudatro som han prackar på det stackars folket i mitt fädernesland Erkelzaar! Jag ber dig o Ende gud, hjälp mig att befria Erkelzaars folk från detta gissel! O Ende gud, du är oändligt god och kräver inga offer förutom daglig lovprisning! O Ende gud jag prisar dig! O Ende gud jag tillber dig! O Ende gud jag tackar dig för dina verk! Hör min bön o Ende gud! Hjälp mig att rädda mitt folk! Hjälp mig att rädda mitt rike! Sannerligen, jag ska inte vila förrän kung Zakastvur är krossad! Det svär jag på vid ditt heliga namn! Amen!”

Furst Nikoforaz bugade sig vördnadsfullt mot altaret innan han med lättat hjärta lämnade kapellet för att tillsammans med sina tio trogna överstar se på den stora modellen av *krigsvargen* som stod på borggården.

Kungaborgens fällgaller höjdes med ett gnisslande och ut red en skara välnärda knektar i ringbrynjor, örnprydda gula vapenrockar och spetsiga hjälmar med furst Tengur och fogden Erazak i spetsen. Ryttarna som var beväpnade med svärd och treuddade stångvapen delade upp sig i två grupper. Den större gruppen med fogden i täten skulle till alla byar som låg utspridda runt Thakandor i det kuperade landskapet medan den mindre med furst Tengur fortsatte rakt mot själva huvudstaden. Ett sus av förfäran gick genom folket i slumbyn intill stadsmuren.

”Åh nej”, flämtade en gammal man i lappade kläder. ”Kung Zakastvurs män är i antågande!”

”Vi är dömda”, suckade en kvinna som ammade ett spädbarn. ”Vi kan inte betala mer i skatt eller offra något till Solgudinnan!”

”Ser de inte att vi svälter?” klagade en gammal gumma i huckle.

”Ha förtröstan”, sa en ung arrendebonde lågmält till en annan. ”Ni kan lita på att den Ende ständigt vakar över oss. Jag har på känn att kung Zakastvurs tyrannvälde är på väg att ta slut. Jag har hört att stadsborna håller på att organisera ett uppror.”

Knektarna red lugnt men hotfullt in bland korsvirkeshusen i staden och stannade på det stora torget vid den brända och till hälften raserade katedralen. Regndroppar glittrade i solen på deras spetsiga hjälmar och på furstens förgyllda bröstplåt. Furst Tengur klev stänkande upp på tribunen mittemot katedralruinen i sällskap med åtta knektar och ställde sig bredbent med händerna i sidorna så att hans stora mage putade. De fem breda fjäderplymerna i gult och rött på toppen av örnen som prydde hans förgyllda hjälm rörde sig sakta i den svaga vinden och pipskägget på hans dubbelhaka pekade anklagande mot folkmassan när han med en föraktfull min böjde huvudet bakåt.

”Har ni glömt att det är Solgudinnans dag i dag?”

Folksamlingen vred sina mössor i händerna och skrapade med fötterna. Furst Tengur såg ner på stadsborna med nerdragna mungipor och en föraktfullt stickande blick.

”Solgudinnans dag inträffar alltid vid fullmåne! Ett år har tretton månader, en månad har 28 dagar vilket är fyra veckor med sju dagar i varje, förutom den sista månaden som har 29 eller 30 dagar, beroende på om det är skottår eller inte! Detta gör att det alltid är fullmåne på samma dag i varje månad under ett helt år! I år är det således fullmåne i månadens första dag och i dag är det den första dagen i den andra månaden! Kan ni inte hålla reda på det, era sakramentskade lushankar?!”

En mager äldre man klättrade upp på tribunen och kastade sig desperat framför furstens fötter. ”Ers nåd, vi kan inte räkna och vi ser inte månen för alla regnmoln ...”

Den fete fursten sparkade bryskt ner honom. ”Bah! Undanflykter och bortförklaringar! Marsch iväg till soltemplet och glöm inte gåvorna! Annars får ni med mig att göra så sant som jag är furst Tengur, Thakandors herre!”

De åtta knektarna bakom fursten gick ner från tribunen, sänkte sina bardisaner och började gå mot folkmassan. En ung rödhårig man med tät skägghkrans som lämnade överläppen bar, klev modigt fram och ställde sig framför knektarna.

”Ers nåd! Folk dör av svält! Om nu Solgudinnan är så mäktig som ni säger kan hon väl låta oss få ta del av gåvorna. Solgudinnan har ju fått så mycket, lite kan hon väl avstå?”

”Om ni inte ger Solgudinnan hennes gåvor så kommer vi att välja ut några av er som ska bli hennes gåvor”, svarade fursten uppifrån tribunen med ett elakt flin.

Den rödskäggige skar tänder av ilska. "Människooffer nu igen! Blod och eldsvåda! Ni får aldrig nog!"

"Såå? Den lilla sparven vågar kvittra minsann!" sa fursten med farligt sammetslen röst.

En rödhårig man med tjock mustasch och liten markerad haka trängde sig fram i folkvimlet. "Akta dig, Rasmø! Det betyder tortyr!" ropade han.

"Ingen fara, Fremø! Den Ende beskyddar oss", svarade den rödskäggige lugnande.

"Sakramentskade lymmell!" röt furst Tengur och pekade på Rasmø. "Hur vågar du nämna den strängt förbjudne avgudens namn på Solgudinnans dag?! Jag skulle kunna spetsa dig på mitt svärd, men istället får du bli kung Zakastvurs leksak!" Han vände sig till ett par knektar nedanför tribunen. "Arrestera det här kräket och för honom till kungen!"

"Ja, ers nåd!"

De båda knektarna tog ett hårt tag i Rasmøs armar, tryckte ner honom på den hårda kullerstensbelagda marken och band honom till händer och fötter. Sedan slängde de upp honom på en svart häst och den ene knekten satt upp och red iväg med honom.

Furst Tengur och hans övriga män stannade kvar och såg till att stadsborna hämtade fram sina offergåvor. En knekt knuffade bryskt till Fremø som med tårar i sina gröna ögon stod och tittade mot kungaborgen.

"Rör på dig, din sillmjölke!"

"Aj! Blod och eldbrasa! Får jag inte ens ta mig en sista titt på min tvillingbror?"

De trasiga och magra byborna gick med dystra steg till soltemplet, med sina offerbördor i säckar och korgar på ryggen och på små kärror. De var omringade av örnprydda knektar till häst som hotfullt pekade på dem med sina bardisaner och byborna visste att den som vågade protestera skulle bli spetsad. Ett följe med lika eländiga stadsbor anslöt sig till byborna och de föstes ihop som boskap mot det fyrkantiga stentemplet strax utanför huvudstaden.

"Förbannade avgudatempel!" skrek en vithårig stadsbo som en gång hade varit en välbärgad köpman. "Förbannade Solgudinna! Ljusets gud, den Ende guden, vare lovprisad och ärad i all evighet!"

En knekt rände sin bardisan rakt i bröstkorgen på den gamle köpmannen som rosslande föll ihop med blodet forsande ur munnen. De som stod närmast höll förfärat handen för ansiktet. En kvinna viskade till sin väninna

bredvid: "Stackars Vakareh! Han kunde inte stå ut med skammen att vara så fattig att han varken kunde äta sig mätt eller ta på sig anständiga kläder!"

Väninnan nickade. "Men han fick åtminstone dö som en rättrogen erkelzaarian. Döden är en befriare, såvida man inte begår självmord eller blir halshuggen likt en brottsling."

"Stämmer! Den som begår självmord hamnar omedelbart i det Underjordiska helvetet eftersom vederbörande inte har värdesatt det heligaste som Ljusets gud har skänkt världen, nämligen livet självt."

"Må kung Zakastvur och hans gelikar brinna där! Tur att det Underjordiska helvetet inte blev förintat samtidigt med Mörkrets gud för 1320 år sedan."

"Men köpmannen Vakareh som dräptes för att han hade förbannat avguden och lovprisat Ljusets gud, kommer sannerligen att hamna i det Himmelska paradiset där arkangler ska se till att han får vila och njuta i all evighet! Han ..."

"Vakta era tungor!" viskade en tredje kvinna oroligt. "Om knektarna hör er är ni dödens!"

De tunga bronsportarna innanför pelarraden öppnades med ett dovt gnisslande av två välnärda solpräster som bar fotsida röda skrudar med svarta kanter och brett svart bälte. På bröstet hade prästerna en stor gyllene solskiva med triangulära strålar och samma sorts sol, fast mindre, pryddes deras röda, spetsiga filthättor. De såg på folkmassan ett kort ögonblick innan de gick in i templet till sina kollegor.

Folket klev uppgivet in med sina offergåvor, följda av knektarna som ställde sig som en spärr mellan dem och utgången. I det svagt upplysta soltemplet, där luften var tjock av tunga rökelsedoft, fanns en helförgylld bronsstaty mitt i ett stort cirkelrunt offerkar. Statyn föreställde en korpulent kvinna draperad i en fotsid tunika med lodräta veck. Hon hade ett bildskönt, men strängt ansikte krönt av ett diadem på huvudet som var omgivet av guldstrålar. I sin högra hand höll hon upp en fackla mot det platta taket medan hon i den vänstra höll ett klot i brösthöjd. På ömse sidor om offerkaret stod sex solpräster. De skred sakta tre och tre runt karet och ställde sig i rad framför den med ryggarna vända mot folket. Mellan prästerna i mitten lämnades en öppning stor nog för fyra män i bredd.

Folket tågade fram till offerkaret med stora järnkittlar fyllda med soppor och stuvningar och kannor med mjölk och öl. Hela tiden stod knektarna på vakt så att ingen skulle försöka ta så mycket som en slick av maten.

"Heliga Solgudinna", mässade prästerna vördnadsfullt med armarna lyfta mot statyn. "Ta emot våra gåvor och skänk oss fruktbarhet och ljus!" I tur och ordning hölls maten i offerkaret av magra och seniga män som två och två

höll i kittlarna. Sedan kom alla kvinnorna fram med sina vackert dekorerade stengodskannor som de hade i varje hand och hällde i ölet och mjölken.

Under hela ceremonin tittade folket på det nästan till brädden fyllda offerkaret och deras hungriga ögon blev större och större. En liten tanig pojke med armar som pinnar och uppsvälld mage kunde inte behärska sig. Han kastade sig fram mot karet och sörplade i sig den tjocka vätskan ur kupade händer. En kvinna tjöt till och sträckte sig efter pojken, men det var för sent. En knekt grep honom i armen, slet honom omilt från offerkaret och släpade ut honom från templet.

”Stackars liten”, viskade en gumma till en yngre kvinna. ”Nu är han dömd att slava tills han dör av utmattning i kung Zakastvurs silvergruva!”

De rödsvartklädda prästerna verkade inte bry sig om incidenten, men de tittade i offerkaret och diskuterade lågmält inbördes så att folket inte skulle uppfatta vad de sa. Sedan vinkade översteprästen till sig furst Tengur och fogden Erazak. Folket började skruva på sig eftersom de visste vad som nu var på väg att ske.

”Det är inte tillräckligt med mat i offerkaret”, viskade översteprästen till furst Tengur. ”Det behövs ett par människooffer till!”

”Utmärkt! Vi har ett par redo! Erazak! För hit den dömda byäldsten och hans fru!”

Fogden föste fram Piris fader och moder som stod omsvepta av en grå yllefilt. Ett förfärat sus gick genom församlingen, i synnerhet byborna som genast kände igen sina osjälviska beskyddare. Det äkta paret pressades ner på knä vid karets kant rakt framför bronsstatyn, därefter ställde sig två präster på var sin sida om dem och ryckte av dem filtarna. Under var de helt nakna.

”Heliga Solgudinna! Vi ser att du inte är nöjd med gåvorna! Tag så emot dessa offer och skänk oss fruktbarhet och ljus!” Prästerna tog tag i håret på det äkta paret och skar av deras halsar med sina förgyllda dolkar. Folket flämtade till av förskräckelse men vågade inget göra.

Prästerna tog tag i offren och hivade dem i offerkaret. Där sjönk de sakta ner i den bubblande tjocka soppan. Nu ville ingen av de hungrande smaka av maten som fanns i karet. Tanken på att äta eller dricka något som det fanns döda människor i fick deras magar att vända sig.

”Heliga Solgudinna! Vi ser att du är nöjd med våra gåvor! Svälj dem och skänk oss fruktbarhet och ljus!” Alla sex prästerna höjde armarna i tillbedjan och folket tvingades göra likadant. Med ens öppnades ett hål i bassängens botten och med ett gurglande ljud tömdes hela offerkaret.

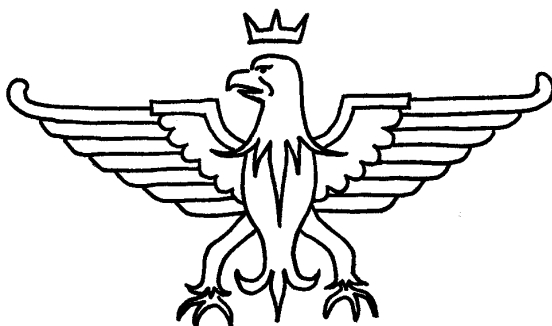
”Varför gör ni detta?!” tjöt en liten flicka med gäll röst och mamman hyssjade förskräckt åt henne. Men solprästen som kom fram var inte arg, tvärtom. Han sjönk ner på knä framför flickan och klappade henne ömt på kinden.

"Lilla vännen! Solgudinnan är en livsviktig fruktbarhetsgud. Se bara på åkrarna runt soltemplet hur bördiga de är! Solgudinnan själv har välsignat marken kring templet! Men hon behöver mat, mycket mat, annars kommer hon inte att orka stiga upp på himlen för att skina och då skulle det bli natt mitt på dagen! Och ingen vill väl ha en natt som varar för evigt! Förstår du?"

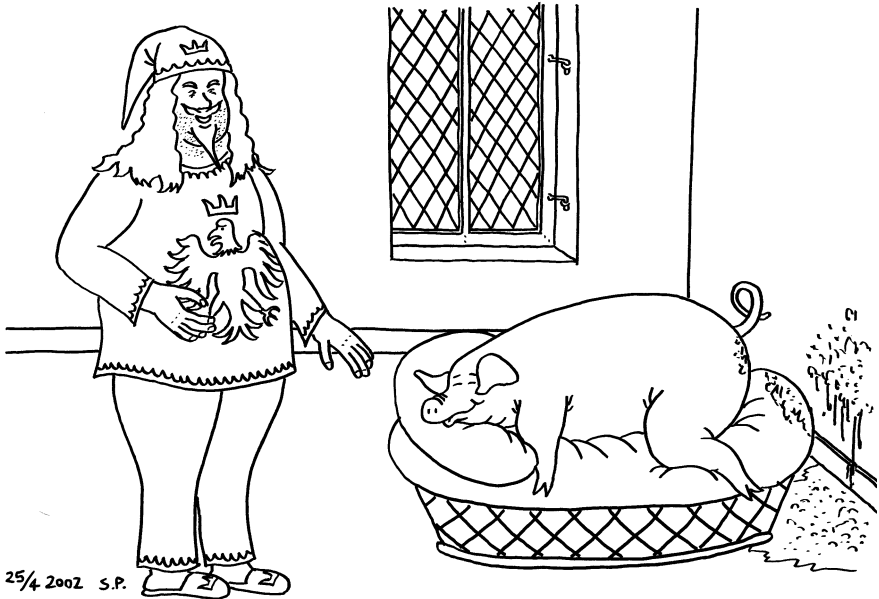
Med en tårfylld nick visade flickan att hon hade förstått och solprästen gick till sina kollegor vid offerbassängen.

"Hehe! Får bondläpparna veta vad som döljer sig under soltemplens murar får de spader!" viskade han sarkastiskt medan han kliade sig under guldsolen på bröstet. "De skulle bara veta vad vi egentligen dyrkar ...!"

"Schh! Tyst! Den som vågar avslöja solkultens hemlighet blir genast halshuggen!"

KAPITEL 2

KUNG ZAKASTVURS GÄSTABUD

DET VAR SEN MORGON den femte dagen i den andra månaden, när en muskulös och storvuxen officer iklädd gul vapenrock med en röd örn på bröstet knackade på en bastant ekdörr i kungaborgen.

"Vem där?" hördes en yrvaken röst inifrån.

"Det är jag, överste Vunrak, ers majestät! Och jag har med mig en present till dig!"

Det hördes ett knäppande ljud från låset i dörren som därefter öppnades. Översten gick in och bugade sig inför en monstruöst fet herre som hade ett plufsigt ansikte där pepparkornsögonen nästan försvann i fettvalkarna. Ett rågblont hårsvall samt samma sorts pipskäggs som överstens prydd det. Herren var klädd i en gul nattsärk stor som ett tält och som var prydd med röda örnar och på huvudet hade han en röd nattmössa med guldbroderad kant.

"Grattis på födelsedagen, ers majestät!"

"Tack så mycket, käre vän!" Kung Zakastvur tog emot ett litet paket som var inlindat i rött sidentyg. Han öppnade förväntansfullt paketet med sina knubbiga fingrar och fick fram en fasetterad kristallflaska med en grönskimrande vätska i. "Vad är detta?"

"Det är ett elixir som är dödligt giftigt för allt levande, men om det hålls i en död man återupplivas han efter en månad om han begravs i Mögalirträsket. Då blir han outtröttlig och lika stark som en stenjätte och han blir alltid starkare än sin motståndare, även om denne skulle råka bära Råstyrkans tiara. I annat fall bevarar elixiret kroppen intakt för all framtid."

"Underbart!"

"Dessutom kommer han att veta var hans baneman befinner sig i hela världen och kommer därför lätt att finna denne för att förgöra honom."

"Fantastiskt! Var fick du tag i det?"

"Jag köpte det av Biranaks stadsfurste som har skaffat det från den chika'maariske vicekungen i Kisik som är giftblandare med kunskaper i svartkonst. Vicekungen garanterar att det är äkta vara, eftersom kunskapen att blanda trolldrycker och droger har gått i generationer i flera tusen år, från far till son. Han sa att Mörkrets gud är borta, men att hans skapelser består. Enda nackdelarna är att ingredienserna ofta är mycket svåra att finna och att det tar mycket lång tid för de flesta trolldrycker att mogna: för detta elixir behövdes det hundra-tolv år i ett blykärl."

"Det låter som en jättebra trolldryck! Jag ska lägga den i skrinet med dokumentet om tronföljden."

"Och jag har även fyra glasflaskor med kraftdroppar som gör att man blir nykter, men samtidigt starkare och snabbare ju mer vin man har druckit. De är gjorda på den starka och dyrbara drogen *fmalak* och jag har skaffat även dem i Biranak. En till dig, en till mig, en till Tengur och en till Erazak. Varsågod!" Den storvuxne officeren gav kungen en liten glasflaska med en rödbrun vätska i.

"Tack så mycket!"

Knekten tog fram en liten förseglad ametistflaska och höll vördnadsfullt fram den. "Och nu, ers majestät, här får du det bästa och dyrbaraste av allt: matebska stjärntårar, ett oerhört sällsynt potenshöjande elixir från riket bortom Eldravinen, framställd av ett sekret från de legendariska stjärnälvorna! Glöm bara inte att dricka upp allt så fort du har öppnat den, annars blir drycken snart skämd!"

"Stort tack, käre vän! det var verkligen mycket fina presenter!"

"Jag länsade alla kyrkor i hela Thakandor på guld för att kunna skaffa dem! Och nu måste jag gå och kontrollera alla inbjudna gäster, så att inte någon lömsk vän till huset Kanfagris har smugit sig in för att förstöra kvällens gästabad till din ära, ers majestät."

"Utmärkt, överste Vunrak!"

Officeren bugade sig lätt, gick ut ur rummet och stängde dörren. Kung Zakastvur kliade sig på dubbelhakan och på sin väldiga hängbuk. När jag dör, tänkte han, ska furst Tengur bli kung efter mig, eftersom han är min kusin.

Men för att han inte ska få för sig att mörda mig för att bli kung tidigare, har jag skrivit ner det i ett dokument och förseglat med ett sigill som enbart får brytas efter min bortgång, och detta dokument har jag lagt i ett skrin som står i ett ständigt bevakat rött skåp vid krönet av paradtrappan. Faktum är att jag bara litar på min ende riktige vän, överste Vunrak, men han är tyvärr inte av huset Shanathel och kan därför inte bli kung. Däremot ska han adlad till Thakandors nye stadsfurste.

Men nu måste jag hämta dokumentet och lägga till en ny viktig sak i den. Där ska nu även stå att allt elixir i kristallflaskan ska hällas i min mun efter min död, så att min kropp inte ruttnar när jag sedan begravs i Mortir. Men i dokumentet ska jag inte skriva någonting om elixirets sanna effekt, som gör att jag vaknar lika stark som en stenjätte på grund av att Mögalirträsket så småningom drabbar Mortir! Och då kommer ingen någonsin att skratta åt mig! Ingen! Och nåde den skitstövel som vågar röra det röda skåpet före min död! Den som gör det blir omedelbart halshuggen!

Sent samma eftermiddag knuffades Rasmö in i kungaborgens matsal och bakbands vid en av pelarna med handbojor. En obeskrivlig stank av matos, spyor, svett och spillt vin gav honom kväljningar.

Kung Zakastvur brukade ha en fest varje dag, men denna var mycket storslagnare än vanligt och hade pågått sedan middagstid, eftersom det var den femte dagen i den andra månaden, hans tjugofemte födelsedag. De inbjudna adelsmännen, knektarna och hovfolket satt bakom tre stora långbord som dignade av karotter och fat med olika rätter, främst mustiga gratänger, fettdrypande pajer och massor av mört och saftigt kött. På sidenkuddar i ett hörn låg några slöa hundar som fes av mättnad och som inte brydde sig om alla matrester som föll omkring dem på det kala, nersölade stengolv.

Vid det kortaste, tvärställda långbordet i fonden, i ett sammetsklätt och helförgyllt högsäte som var prytt med en krönt örn med utbredda vingar, tronade kung Zakastvur i egen hög person och fyllde lystet leende sin svällande buk med stora mängder kryddstark mat som han sköljde ner med välsmakande vin. Hans gula sidendräkt mönstrad med röda örnar var full av flottfläckar, hans fettglänsande panna dröp av svett och hans plufsiga kinder var rödmosiga. Rasmö kände genast igen honom då han hade en rikt ornamenterad och juvelbesatt guldring med glest sittande triangulära spetsar

på huvudet samt en rund platinamedaljong i en kedja kring halsen. Så var kung Zakastvur av huset Shanathel avbildad på alla mynt i hela Erkelzaar.

Rasmos hungriga gröna ögon vidgades när han såg hur kungen och hans hov vållustigt vräkte i sig portion efter portion med mörra köttstycken. Ibland gick någon av dem till en tunna som stod i hörnet av matsalen, kittlade sig i halsen med en fjäder, kastade upp all maten och gick sedan belåtet stönande tillbaka till bords med orden: "Det lättade! Nu finns det plats för mera!"

Rasmo blundade med en plågad min. Vilket vansinnigt slöseri, tänkte han. Medan hårt arbetande folk som vi får svälta, sitter kungen och hans hov på sina feta bakar och skyfflar i sig mat som skulle kunna mätta hela Thakandor i en månad! Det kan inte vara rätt att de får leva i ett ofattbart överflöd medan vi ser våra barn tyna bort av hunger!

Rasmo skymtade plötsligt något vitt som promenerade vid bordet längst bort och åt det som hundarna ratade. Sedan stack det upp trynet ovanför bordskanten vid kungen och fick några bitar rostbiff i sitt dreglande gap och en vänlig klapp på huvudet. Han blundade och stönade äcklat. Blod och eldsvåda! Ett navelsvin! Usch, hur kan man ha ett *navelsvin* till keldjur?! Det glufsar i sig mat som skulle kunna mätta två vanliga svin, tjugo vuxna män eller femtio barn! Och just nu när det råder hungersnöd i hela trakten!

Rasmo stönade äcklat. Ett navelsvin, usch! Fattades bara det!

På en läktare ovanför den stora dörren spelade fyra blåklädda hovmusiker fioler, flöjt och trummor men de överröstades ofta av skrattsalvorna från hovet som berättade oanständiga historier för varandra medan de tuggade och åt.

"... hon smekte den och sa: 'Ååh så stor och fin den är, och så hård och styv!' Men då svarade bonden: 'Det där är ju mitt träben!'"

"Hähähä, den var bra", gnäggade en av de rödklädda vakterna vid dubbeldörrarna och klappade sig på bröstet med huset Shanathels vapen. "Det påminner mig om en händelse i ett värdshus där en knekt bad att få en bägare varm och färsk mjölk. Då halade värdinnan fram sitt bröst, klämde på det tills bägaren var fylld och räckte över den till knekten! Och vet du vad knekten sa då?"

"Nää?"

"Vilken tur att jag inte bad om en mugg varmt te!"

"Apropå det, kolla där! Han dricker och pissar samtidigt!" Knekten pekade skrattande på navelsvinet som stod bredbent med bakbenen och med framklövarna på bordskanten. Det var klumpigt och övergött, kritvitt och hårlöst och det gick runt och tiggde mat, fast dess stora hängbuk redan var proppfull. Den storvuxne överste Vunrak hällde vin i munnen på svinet som samtidigt lät en ymnig stråle skvala in under bordet. Damerna var glada över

att de hade skor med höga sulor och klackar, herrarna däremot var för druckna för att lyfta på sina stövelklädda fötter.

”Det är ju därför ett navelsvin aldrig blir på örat! Det låter ju vinet rinna rakt genom kroppen”, anmärkte en hovdam med rosiga kinder.

”Det gör säkert samma sak med maten”, inflikade en annan. ”Jag har då aldrig hört talas om ett navelsvin som har ätit ihjäl sig!”

”Nä fy, nu ska vi inte tala om navelsvin mer”, fnissade en tredje. ”Gissa gåtor är mycket roligare!”

”Bra idé”, sa den rosenkindade. ”Vet ni vad det är för något som är fuktigt, omgivet av hår och mycket känsligt för beröring?”

”Det är vad hon har mellan benen”, skrockade den storvuxne översten och pekade med tummen på hovdamen samtidigt som han blinkade menande mot sina flinande manliga kamrater.

”Fy på dig, Vunrak! Rätt svar är ’ögat’! Men kan ni lösa denna gåta: Siktat på hälen men träffar näsan?”

”Lätt som en plätt, det är en fjärt!” svarade den andra hovdamen med pipig röst och framkallade fnittriga skrattsalvor hos de övriga. Överste Vunrak gapskrattade så att han välte sin bägare när han dunkade handflatan i bordet.

”Apropå fjärt, vet ni vem som har släppt världens kraftigaste fis?” frågade han högljutt samtidigt som han gav det tomma vinkruset till den gråklädda pigan bakom.

”Det måste vara Tengur, stadsfursten av Thakandor”, frustade en baron med stora mustascher så att matsmulor sprutade omkring. ”Hans favoriträtt är bönor och fläsk med surkål och katrinplommon.

Furst Tengur log illmarigt, lutade sig en aning åt sidan på sin förgyllda stol, stönade högljutt och släppte en rejäl brakare. Kungen och hans bordsgrannar vred sig av skratt.

”Det var fel ...” sa överste Vunrak flinande. ”... eftersom rätt svar är ... rumpan, såklart!” Några satte maten i vrångstrupen av vrålskratt och furst Tengur föll av stolen.

”Det var en bra idé”, ropade kung Zakastvur med munnen full. ”Hämta in kalaspruttaren!” In klev en man i brokig narrräkt som, till skillnad från de flesta åskådarna, inte var speciellt fet. Rasmus fick kväljningar när hovnarren presenterade sig som Väderguden och började fjärta fram en känd vacker kärleksballad. Kungen kluckade av skratt så att hans stora mage hoppade.

När narren slutade bugade han sig, samtidigt som det matstinna navelsvinet högljutt pruttande tömde sin tarm strax bakom honom. Hovet vrålade av skratt och applåderade. Hovnarren undrade om det var för hans konster eller för det som galten hade gjort i rätt ögonblick. En piga kom in

med en skyffel och skopade upp den stinkande högen med en grimas som fick kungen och hans hov att skratta ännu mer.

Rasmo vred sig av kväljningar och magkramper. Blod och eldsvåda! Och de tycker att det här svineriet är *roligt!*

”Herre min skapare, det var en brakare!” hojtade kungen. ”Bravo! Hämta in en stor skål med grädde!” En piga gick ut och under tiden ställde sig navelsvinet inte långt från Rasmo för att glupskt tigga mat från ett närbeläget bord.

Nu serverades fågel av alla sorter såsom fasan, kyckling, vaktel, påfågel, gås och anka och silverbrickorna dignade av läckerheterna. De stora fåglarna serverades iklädda sina fjäderdräkter så att de nästan såg levande ut. En köksdräng med en bricka full av rödvinsmarinerade blåduvor svor högljutt när han nästan snavade över navelsvinet som korsade hans väg och möttes förstås av hovets skadeglada skrattsalvor. Pigan som kom efter honom med mera vin var betydligt försiktigare men lyckades ändå trampa rakt i en hundlort och hela hovet tjöt av skratt.

En annan piga gick rakt mot Rasmo med en skål bräddfyllt med grädde. Medan hon ställde skålen utom räckhåll för Rasmo på golvet muttrade hon: ”En vacker dag kommer jag att vrida nacken av kungens vidriga odjur! När jag tog en liten kopp grädde till min hungrige son fick jag fem piskrapp!”

Innan Rasmo hann undra vad pigan menade, kom navelsvinet till skålen och började vållustigt slafsa i sig grädde så att dess plufsiga kinder och hals skälvde.

”Vi får bara äta de ynkliga resterna efter att slottsvakterna fått sitt och min son svälter medan det här vidriga odjuret får diarré av all grädde!” morrade pigan innan hon gick iväg för sina fortsatta sysslor. Rasmo stirrade äcklat på svinets vita kropp som stank och svällde av all mat, på trynet som rörde om i grädden och på svansen som klafsade över den lortiga bakdelen.

En vakt lockade till sig navelsvinet med ett kycklingbröst, men innan galten lämnade skålen lyfte den på benet likt en hund och lät en skvätt urin missfärga grädden. Rasmo försökte kräkas men det kom bara upp galla som sved bittert i halsen.

Kungens keldjur slukade girigt den möra köttbiten och återvände till sin gräddskål för att äta. Rasmo försökte vrida sig så att han slapp se det, men han kunde inte blunda med öronen. Med glupande svälj försvann grädden ner i galtens omätliga mage och när gräddskålen var tom rapade den belåtet, släppte en utdragen fis som stank av mat och den lämnade vållustigt grymtande en urinpöl efter sig innan den med kluckande mage och trynet i vädret promenerade iväg för att tigga mera mat. Om svinet hade kommit inom räckhåll, hade Rasmo sparkat det hårt. Det vände sig i magen på honom. Blod och eldsvåda! Hur kan man ha ett navelsvin till keldjur? Hur?!

Plötsligt fick kungen syn på Rasmó, reste sig ur högsätet och vaggade runt bordet och fram till honom med ett anklår i ena handen och en remmare vin i den andra. Kungen stank djuriskt av svett, mat och vin, och hans isterbuk gungade. Rasmó väntade sig slag och sparkar men fick till sin stora förvåning en vänlig fråga:

”Vill du ha vin?”

”Ja tack, erson majestät”, sa Rasmó hoppfullt, men snart upptäckte han att det hela var ett grymt skämt.

Kung Zakastvur förde bågaren till sin plufsiga mun, hävde i sig allt vin och flinade elakt. ”Nu ska det bara passera mina njurar först!” Han la ankenbenet åt sidan, stönade vållustigt och ställde sig bredbent framför Rasmó.

”Nej ...!” Rasmó kippade efter andan och knep äcklat ihop ögonen. Han kände den varma illaluktande vätskan i ansiktet och hur den rann nerför bröstet och ryggen. Hela hovet tittade på honom och gapskrattade hånfullt. Rasmó kände hur förödmjukelsen och ilskan sved i magen. Blod och eldsvåda, tänkte han. Hur kan denne berusade fetknopp vara Erkelzaars härskare? Han förnedrar och svälter ut oss och plågar oss med sin förhatliga solkult! Han tänker bara på att fylla sin fläskiga buk och göda sitt vidriga keldjur med vår mat! Han ...

Rasmó skakade av raseri och hans ansikte var lika eldrött som hans hår och skäggkrans. ”Du din förbannade ...!”

”Elden är lös!” ropade kung Zakastvur med ett brett flin.

”Jag släcker den, erson majestät!” Furst Tengur skrockade illmarigt och klev fram till Rasmó som exploderade när han återigen kände en motbjudande varm ström över sig.

”Era vidriga svin! Ni borde inte få leva! Förbannelse över er!”

Tyvårr fick ederna inte avsedd effekt, istället dränktes de av hovets skrattsalvor. De hade ännu roligare när Rasmó var arg. Furst Tengur släppte en fjärt med ena benet spefullt lyft mot Rasmó och kung Zakastvur rapade med munnen full rakt i ansiktet på Rasmó.

Då fick Rasmó plötsligt oanade krafter av sin vrede. Han kastade upp sina ben kring Zakastvurs nästan obefintliga hals och klämde till av alla krafter.

”Hjålp ... ggggh...” kved kungen medan hans rödmögiga ansikte blev allt blåare. Överste Vunrak klev fram och gav Rasmó en hård och välriktad spark i ryggen. Strypgreppet kring kungens hals slaknade och Rasmó kunde inte längre känna sina ben. Istället kände han en intensiv smärta som brann i ryggslutet.

Kung Zakastvur brydde sig inte längre om den rödskåggige mannen då en ny leksak uppenbarade sig som var betydligt ofarligare: en pigas båda döttrar. Pigan själv var mycket upptagen och märkte därför inte att hennes hungriga

döttrar, en tolvårig och en nioårig, hade smugit sig in i matsalen. De gick fram till kung Zakastvur som åter hade satt sig till bords och sträckte fram sina träskålar med stora och bedjande ögon.

"Ers snälle majestät! Får vi be om lite mat?" frågade de och neg. "Vi är så hungriga, och ni har så mycket mat ..."

"Vad gulliga de är", skrockade kung Zakastvur sarkastiskt. "De ser precis ut som tiggande hundvalpar! Visst ska ni få lite mat!" Han tog de yttersta delarna från två kycklingvingar och la dem i flickornas skålar. "Varsågod, ät och njut, hähähä!"

Flickorna tittade besviket i sina skålar, men tog mod till sig och sa med en aning starkare röst: "Ers snälle majestät! Får vi be om lite mera så att vi kan äta oss mätta?"

"Ers snälle majestät ..." upprepade kung Zakastvur med avsmak och rapade. "Jag är inte snäll, jag är mäktig! Det är bara veklingar och byfånar som är snälla!"

Flickorna svalde men gav inte upp. "Ers mäktige majestät! Får vi be om lite mera mat så att vi kan äta oss mätta?"

"Så ska det låta!" Kung Zakastvur stönade vällustigt med handen på magen och släppte en lång fjärt i sitt gyllene högsäte. "Varsågoda, det finns gott om mat i tunnan där i hörnet! Begagnad mat! Ni får ta så mycket ni vill!"

Pigans båda döttrar såg villrådigt på varandra och alla brast ut i skrattsalvor när de begrep att flickorna inte visste vad som menades med "begagnad mat".

"Tack så mycket, Ers snä... mäktige majestät" sa flickorna och neg. Sedan gick de förväntansfullt till tunnan och skrek till av äckel när de lyfte på locket. Kungen och hela hans hov dunkade nävarna i bordet så att fat och bågare hoppade medan de kiknade av flatskratt. Vakterna vek sig dubbla så att de fick stödja sig mot väggarna eller på sina bardisaner. Flickorna vände sig trumpet mot kung Zakastvur.

"Vilken elak konung ni är", sa de med plutande underläppar och ögon fulla av tårar.

"Visst är jag det", skrockade Zakastvur och slog sig på buken med en smäll. "Det är bättre än att vara en snäll och mjälig bonnläpp!"

Plötsligt nappade pigans döttrar åt sig varsin stekt blåduva och slank kvickt ut genom matsalens dubbeldörrar.

"Era listiga små ..." började fogden Erazak men barnen var redan försvunna.

"Låt flickorna löpa", befallde kung Zakastvur. "Men släpp inte in dem igen! Och i morgon ska de få bevittna sin moders prygel vid straffpålen, så att hon lär sig att inte uppfostra dem till små tjuvar!"

När pigans döttrar var borta ville kungen ha roligt igen och kallade in en hovnarr iklädd en blåvitrutig dräkt med bjällror. Denne började skickligt jonglera med fem bollar.

"Trist och tråkigt!" Kung Zakastvur viftade nonchalant med handen. "För ut honom och hämta in en ny narr!"

"Vänta, ni har inte sett mig jonglera med nio hattar eller sju brinnande facklor", sa narren förtvivlat medan han knuffades ut av vakterna.

"Så att du tänder eld på hela stället?" sa kungen och pekade mot utgången. "Glöm det! Ut härifrån!"

En annan narr kom in som hade en mässingskrona på huvudet, röd lappad sammetsmantel över ryggen samt en kudde på magen under den gula tunikan. Narren klappade sig på magen, pruttade med tungan och sa med gäll röst:

"Ååh, jag är konungen av Erkelzaar och oj, vad min mage är stor! Ååh, den är så stor att jag tror jag ska föda barn och oj, jag tror jag får tvillingar!"

De tjutande skrattsalvorna ekade i matsalen men kung Zakastvur blev rosenrasande. Högsätet knakade högljutt av hans häftiga framåtlutning och han slog näven i bordet så att flera bägare välte omkull.

"Helvetes demoner! Ingen skämtar om mig! Hör ni det?! *Ingen!*"

Kung Zakastvur tog fram sin förgyllda oxpiska som han brukade ha under sin stol och klev förvånansvärt vigt över bordet så att fat och karotter åkte i golvet. Han slog en smällande snärt i luften och narren flydde hals över huvud. Kungen darrade av ilska och kramade piskan så att knogarna vitnade. Med ens fick han syn på Rasmo som grinade av ryggsmärtan.

"Flinar du, din skitstövel?!" skrek han och började piska honom. Rasmo knep ihop ögonen men kunde inte krypa ihop under de svidande rappen med förlamade ben och armarna fjättrade bakom ryggen runt pelaren. Han kände en järnaktig smak i munnen när han fick ett piskrapp mitt i ansiktet. Kungen var vild av raseri och skrek ursinnigt: "Här har du! Och här! Och här!"

Kung Zakastvur slutade inte förrän Rasmo låg avsvimmad på golvet med trasig och blodig skjorta.

"Kasta honom i fängelsehålan!" röt Zakastvur och pekade på den medvetlöse Rasmo. Två vakter lossade hans bojor och släpade ut honom från matsalen. Kung Zakastvur höjde piskan och morrade hotfullt åt de övriga gästerna: "Ingen får skratta åt mig! Hör ni det? Ingen! Den som vågar skratta åt mig ska randas med hundra piskrapp!"

”Tusan också, nu får det vara nog!”

En gänglig tjugooåttårig man med skarpskurna drag och kortklippt helskäg stod på ett podium framför brunnen på torget och såg ut över folkhavet. Hans rågblonda stripiga hår rufsades av vindbyar och senorna spändes under hans hud. Vinden var bitande kall och de trasiga molnen jagade varandra över himlen framför den djupröda vintersolen som nu hade nått ner till horisonten. Den rågblonde mannens smala ögon glödde av hat och vrede.

”Kung Zakastvurs män har dödat vår käre byäldste Tamgen Furulaan och hans hustru Gara för att blidka en avgud, en hednisk solgudinna som han tvingar oss att tillbe och offra till! Som om vi inte hade nog med skatter att betala!”

Många människor blev ängsliga för att den högljudde talaren skulle locka till sig knektar som skulle arresterar dem för uppror och började därför lämna torget. Talaren slog avvärjande ut med handen.

”Stanna kvar! Var inte rädda för att stå här och lyssna, för kung Zakastvur fyller tjugofem år i dag och alla hans män är bjudna till hans storslagna gästabud! Ett gästabud som består av mat och dryck som de har roffat åt sig från oss och våra barn!”

Den gänglige talaren höjde sin klangfulla röst. ”I tolv somrar har vi fått stå ut med kung Zakastvur och hans fördömda solgudinna! I tolv vintrar har vi fått slita och släpa för att föda kung Zakastvur och hans onda män! I tolv vårar har vi sått, i tolv höstar har vi skördat, för att kung Zakastvur och hans män ska bli rika, tjocka och feta! Och vad har vi fått för det? Ingenting, utom hugg och slag och en fullkomligt vidrig avgud!”

”Död åt kungen! Död åt kungen!” ropade några modiga ilskna män med stark röst. Den rågblonde mannen höjde händerna för att tysta dem så att han kunde fortsätta med sitt tal. Han slog näven i handflatan.

”Nej! Kung Zakastvur har ingen rätt att stjäla det som vi har odlat och arbetat ihop med vårt svett och vårt blod! Kung Zakastvur har ingen rätt att hindra oss från att dyrka Ljusets gud, den Ende guden! Kung Zakastvur har ingen rätt att förstöra våra liv! Vi måste kämpa, vi måste slå tillbaka! Vi måste göra motstånd! Innan det är för sent, innan våra krafter är slut! Det är bättre att dö i strid för Ljusets gud och för våra familjer än att stumt och likgiltigt lida i tysthet! Och dör vi i tysthet sitter kung Zakastvur kvar med sin feta bak på tronen och plågar våra barn! Gå nu hem och ta fram yxor, knivar, påkar, ja allt som är bra till vapen! I morgon bitti anfaller vi kungaborgen! Vi

överrumplar kung Zakastvur tidigt på morgonen medan han ännu sover ruset av sig med sina gelikar! Först då kan vi bli fria! Gå nu och tala om för alla att vi samlas här på torget igen vid gryningen!”

Den rågblonde talaren tystnade och folket höjde sina nävar i luften och ropade och skrek: ”Död åt kungen! Död åt kungen!”

Det hela avslutades med en stormande applåd och talaren lämnade nöjt podiet. Han såg att folkets ögon hade fått en annan lyster. Deras blickar var fulla av tillförsikt och förväntan.

”Det var bra sagt av barden Targan”, sa de sinsemellan. ”Vi måste göra motstånd! Först då kan vi bli fria!”

”Och då ska jag befria min tvillingbror Rasmo”, tillade den mustaschpyrdd rödhåriga mannen för sig själv, ”så sant jag heter Fremo Kontara!”

Skymningen föll och den starka vinden mojnade. Furst Nikoforaz betraktade nöjt en stor katapult av ek och furu som hans soldater hade monterat ihop i en skogsdunge inte långt från den kungliga borgen vid huvudstaden Thakandor.

”*Krigsvargen* ser ut att hålla vad den lovar! Nu ska vi bara föra fram den mot kungaborgen! Vi ger oss av nu medan kungen ännu har sitt stora gästabad med alla sina män! Må den Ende välsigna oss!”

Katapulten med sin starka hävarm började röra på sig när tolv kraftiga draghästar fick lätta klatschar på ryggarna av tömmarna. I hävarmens korta ände hängde en tråkorg som vid borgen skulle fyllas med sten. I den långa änden satt en stor anordning likt en stenslunga som barn använder vid jakt. Hävarmen var fäst på mitten i ett nav som befann sig i toppen av en stadig pyramidformad konstruktion av bjälkar.

Ett lätt duggregn började sila genom den kyliga luften som nu var helt vindstilla. Krigsmaskinen rullade sakta mot Thakandor på sina sex tjocka ekhjul. Soldaterna var ständigt på vakt, men ingen av kung Zakastvurs knektar hade syns till under de fem dagar som katapulten hade monterats ihop. Någon knekt kunde ha spionerat på dem och därför var alla soldater på helspänn. De skulle ge sina liv för krigsmaskinen ifall knektarna hade planerat ett överfall.

Furstens soldater som gick före och efter katapulten, var alla klädda i ringbrynjor, gulkantade klarblå vapenrockar samt toppiga hjälmar som slutade i en vass spets. Alla hade de furstens vapen påsytt på bröstet och målat på de trekantiga blå sköldarna, en gyllene lilja. De blå vimplarna på de

sextio kaptenernas hjälmar fladdrade i den råkalla vintervinden liksom de styva hjälmbanden på de tio överstarna som red före kaptenerna. Varje kapten hade en manipel på hundra soldater till förfogande och varje överste hade en kohort på sexhundra soldater samt sex kaptenar under sig.

Furst Nikofoz som stolt red i täten för sin legion var klädd i sin elegantaste guldkantade blå vapenrock, eftersom han även var arméns överbefälhavare. Han hade en gyllene lilja samt fem stora plymer i blått och gult som vajade stolt i toppen på sin förgyllda hjälm och hans klarröda mantel veckades av vinden över ryggen på hans vita stridshingst. Han var full av förväntan inför den kommande händelsen. Det är minst ett par hundra år sedan en stadsfurste fick för sig att anfälla Erkelzaars härskare, tänkte han. Denna erövring kommer att bli historisk!

Kung Zakastvur vaknade mitt i natten av en mardröm. Han låg kallsvettig i sin stora himmelssäng och gläntade försiktigt på draperierna för att se om det stod någon utanför. Navelsvinet som var hans keldjur, låg och snarkade i en sidenklädd korg likt en vit jäsande deg och pruttade i sömnen medan det smälte all den goda festmaten som den hade glufsats i sig.

Kung Zakastvur hade drömt en mardröm om sin far, kung Uburshak. I drömmen hade Uburshak kommit med en stor dunkudde och försökt kväva honom i sängen. Men kung Uburshak var död och Zakastvur var ensam i rummet.

Han mindes med en rysning att hans fader hade hatat honom för att hans älskade fru, drottning Eloona hade dött i barnsängsfeber när hon hade fött honom. Min far hatade mig också, tänkte han, för att jag tyckte om mat och matlagning istället för att intressera sig för landet Erkelzaar och ville bli kock istället för kung. Hur mycket stryk med bältet och käppen har jag inte fått! En gång när jag hjälpte till i köket istället för att lära mig majestatis Auterian den Heliges tråkiga lagar och trist hövisk uppfostran kom min far på mig. Jag var bara åtta år gammal, men min far låste in mig i en fängelsecell med de där förbaskade böckerna och en stor kanna vatten i tre dagar. Jag glömmer aldrig hur hungern slet i mina inälvor!

Min far, kung Uburshak, var starkt religiös och ville till varje pris pränta in tron på Ljusets gud i mig med hjälp av sin livrem. Men efter hans död upptäckte jag att det fanns en urgammal erkelzaariansk solkult från tiden före Auterian den Helige. Då tillbad man en solgudinna som jag nu har återinfört, och nu tillber hela mitt folk henne och ingen får någonsin nämna min fars

gud, Ljusets gud! Och med överste Vunraks elixir kommer jag dessutom att bli odödlig likt matebernas legendariske solkejsare som inte ens majestatis Kharaan den Store lyckade dräpa trots att han bar såväl osårbarhetens som råstyrkans tiara!

Kung Zakastvur kliade sig i sitt blonda långa hår, på sin väldiga blekfeta hängbuk och i skrevet. Han släppte en lång och utdragen fjärt som luktade surt av allt kött som han hade satt i sig under sitt överdådiga gästabud. Han gnuggade sina små, gråblå ögon som nästan doldes av kindernas fettvalkar och steg gäspande upp. Han gick fram till det blyspröjsade fönstret som han öppnade med ett svagt gnissel och ställde sig bredbent framför det. Medan han slog en stråle ut i fria luften tänkte han på alla de gånger han hade fått stryk för att han var sängvätare som liten.

Hu, tänkte han och huttrade till. Min stora skräck var att vakna på morgonen och finna att lakanet var blött och dunbolstren fuktiga! Då hänskrattade alltid pigorna åt mig och skvallrade för min far som alltid blev så fruktansvärt arg och för min farbror, furst Zagulak som hänskrattade åt mig ännu mer! Min käre vän, överste Vunrak, då bara en liten junker, var den ende som kom till mitt försvar och oj, vad han slogs med sina små nävar! Han blev retad för att han var så spinkig, men då rådde jag honom att äta ofta och mycket som jag. Fast han gjorde även hårda kroppsövningar som jag inte hade lust till ...

Kvällen före min fars död var jag så trött efter min trettonde födelsedagsfest att jag hade smugit in i tronsalen, krupit upp i hans kungliga tron och somnat där med en flik av sammetsbaldakinen som täcke. På morgonen fann min far mig där jag sov, men när jag steg upp upptäckte min far att tronens sits var fuktig med en skvallrande lukt. Jag glömmer aldrig min fars ansikte, förvridet av ilska och smärta och hur han segnade ner på trappan framför mig. Två vakter hade sett det hela och medan den ene sprang efter hovläkaren gick den andre fram till tronen. Min fars blick var stel och han höll sig krampaktigt om sin vänstra arm. Jag gömde mig bakom tronen och såg skräckslaget på min far. När hovläkaren kom var han redan död.

Kung Zakastvur stod och tittade ut i den kyliga natten genom fönstret. Små regndroppar silade genom luften men det var vindstilla. En rand av ljus syntes långt borta i mörkret men han brydde sig inte om den. Istället greps han av en misstanke och kände efter på sin gula örnprydda nattsärk där bak. Den var torr.

Jag blev krönt till kung strax efter min fars begravning, men förmyndare regerade tills jag fyllde femton år. Till förmyndare hade jag mina kusiner furst Tengur och baron Erazak som snart kom att utnämnas till kunglig fogde. Det första jag gjorde som nykrönt kung var att befalla köket att ständigt tillaga så mycket mat att jag aldrig mer skulle gå hungrig. Min andra

befallning som omedelbart åtlyddes var att soltempel skulle byggas över hela Erkelzaar och min tredje befallning var att Ljusets gud skulle totalförbjudas och att katedralen och alla kyrkor och kloster skulle stängas. Aldrig mer Ljusets gud! Aldrig mer livremmar! Aldrig mer hänskratt!

Kung Zakastvur stängde fönstret och gick till ett vackert snidat ekskåp där han förvarade sin nattamat. Han brydde sig inte om att kalla på en piga, utan åt sin mat direkt från skåpet som alltid fylldes på av köksdrängarna under dagen.

Navelsvinet vaknade, lyfte på benet och lät en skummande urinpöl strömma ut över golvet. Det klev upp ur korgen och gick grymtande fram till kungen. Det satte sig, slickade sig förväntansfullt om sin kladdiga mun och tittade på honom med sina pepparkornsögon. Saliven droppade och det hördes ett ivrigt bubblande ljud från dess svällande mage.

”Jaså, har du inte fått tillräckligt, din lille läckergom?” sa kung Zakastvur leende och klappade vänligt på dess matstinna hängbuk som pöste mellan benen. ”Men nu ska du få något riktigt gott! Läckra rostbiffar och vaniljkrämsfyllda smörbakelser till efterrätt!”

Galten glufsade i sig fyra skålpund kött och åtta bakelser i en snabb följd som om den aldrig hade sett mat förut och kung Zakastvur log kärleksfullt.

”I morgon bitti ska du få honungssötad havregrot med mandlar och färsk gräddmjölk och mycket äppelmos, och vid middagstid, när jag har blivit krönt till solkungen av Erkelzaar med den fantastiskt vackra tiaran jag fick i födelsedagspresent av fogden Erazak, ska du få möra oxfiléer och vitlökskryddade feta lammkotletter med smörspäckat potatismos och till efterrätt en stor gräddtårta med syltad frukt och vaniljkräm! Och när våra magar är proppfulla av all den goda maten ska vi slå oss ner i den underbart vackra öppna bärstol av rent guld som jag fick i present av furst Tengur och föras ut på borggården där vi ska inspektera fångar som bara får vatten och bröd nere i fängelset! De ska se våra friska och välgödda kroppar och när vi fiser av mättnad åt dem, kommer de att sukta efter mat som de bara kan drömma om!”

Kung Zakastvur sträckte på sig. ”Därefter kommer de att sitta inne länge, tills de är så försvagade av svält att jag kan utan fara kan släppa ut dem. Och då kommer de aldrig att glömma vem som är deras herre! De kommer att darra varje gång mitt namn nämns och de kommer att se till att alla andra också gör det!” Han böjde sig ner mot sitt keldjur. ”Och nu min lille vän ska du få mera godsaker!”

Navelsvinet grymtade lystet och smackade med munnen när kung Zakastvur kastade kanderade äpplen och mandelkonfekt i dess dreglande gap. När svinet hade svält alla läckerheter grymtade det till och smackade med

munnen samtidigt som den såg på kungen med sina tillgivna pepparkornsögon.

”Åhå, är du törstig min lille vän?” Kung Zakastvur tog fram en liten kagge öl och drog ur korken. ”Fattiga bondläppar skulle ha gett dig vatten att dricka, men eftersom du är min käre lille vän får du dricka gott öl och vin som jag! Och du ska veta en sak, Bimbidli, att jag minsann inte har druckit eller vidrört vatten sedan jag kröntes till kung!”

Kung Zakastvur hällde ölet direkt i svinets mun och det klunkade girigt i sig alltihop, rapade och lommade sakta med kluckande mage tillbaka till sin korg och lade sig för att smälta godsakerna. Där svinet hade suttit på golvet fanns en klick avföring.

”Jaså, har du blivit lös i magen av all kalasmat, din lille rackare?” sa kungen kärleksfullt och klappade galten på huvudet. Den svarade med att belåtet grymtande slicka sig om munnen samtidigt som den tryckte ur sig en stinkande ljusbrun sörja som var grynig av osmält föda.

Kung Zakastvur visste att pigorna inte skulle komma och torka upp olyckan nu, eftersom han alltid sov med sovrumsdörren låst. Endast han och hans närmaste vän, överste Vunrak hade nyckel till dörren. Äsch, tänkte han, lite dålig lukt kan man alltid stå ut med, det har väl ingen dött av, tänkte han och ryckte på axlarna. Men usch för att sänkas ner i ett kar skällhett vatten och bli skrubbad med en hård borste så skinnet nästan lossnar! För att inte tala om när pigorna tyckte att jag hade badat färdigt, då lyfte de upp mig i den iskalla luften och gav mig bara ett tunt lakan att svepa in mig i! Brrrrr! Varje vecka tvingade min far mig att göra om proceduren! Varje vecka! Och pigorna fnittrade åt mig eftersom de tyckte att jag såg så rolig ut då jag blev rödknottrig och pissade på mig av kylan! Helvetes demoner! Aldrig mer!

Men nu när jag är riket Erkelzaars enväldige härskare är det som i det Himmelska paradiset! Härligt! Mat och dryck i överflöd! Jag behöver precis som matebernas legendariske solkejsare inte göra något annat än att äta och dricka, skita och pissa, roa mig och lata mig! Och min käre kusin, furst Tengur sköter allt det trista och tråkiga som att stifta lagar, domstolsärenden och sådant. Och att uppfostra sin son till tronföljare. Och min käre kusin Erazak tar som fogde hand om den trista och krångliga ekonomin, skatteintäkter och sådant. Mina kusiner är verkligen mycket hjälpsamma! Må Solgudinnan beskydda dem och lillprinsen i all evighet!

Efter fyra tjocka brödskivor med smör, ost, rökt skinka, rostbiff och salami, ett dussin kakor, sju bullar och tre marsipanbakelser samt en karaff med vin kände sig kung Zakastvur nöjd och belåten, rapade vällustigt och gick fjärtande av mättnad till sängs.

När himlen började ljusna marscherade furst Nikofoراز och hans legion ut ur skogen rakt mot kung Zakastvurs borg utanför huvudstaden. Hjulen under furstens väldiga krigsmaskin knakade och knarrade dovt medan den obönhörligen fördes allt närmare kungaborgen. Annars var det inte så mycket ljud som hördes då fursten hade beordrat tystnad. Endast knarrande från läder och klirr från beslag hördes från soldaterna liksom hästhovarnas mjuka dunsar mot grässlutningen. Borgens släta vita kalkstensmurar sken svagt mot den ännu mörka västhimlen. I öster rodnade redan molnens ulliga undersidor.

Furst Nikofoراز höjde en hand och alla soldaterna stannade. En svag vind lekte med plymerna i furstens toppiga hjälm.

”Rikta in *krigsvargen* mot kungaborgens port och ladda den”, befallde han.

”Ska ske, ers nåd!” Soldaterna vred den stora katapulten i läge och hämtade stenar i skottkärror från en halvt hoprasad stenmur. Därefter skyndade de sig att fylla katapultens motviktskorg med sten och grus. När tråkorgen var fylld fick en överste plötsligt syn på något och pekade mot huvudstaden mitt emot borgen.

”Ers nåd! Det samlas en massa beväpnade människor vid stadsporten!”

”Och de rör sig hitåt!” Furst Nikofoراز blev förskräckt. ”Herre min skapare! Vi har väckt hela Thakandor! Var beredda på strid!”

Några soldater la ett stort järnklot i krigsmaskinens slunga och spände hävarmen bakåt. De övriga soldaterna gjorde sig beredda att kämpa mot den annalkande armén och drog sina svärd.

Den stora folksamlingen kom orubbligt allt närmare. Snart såg fursten, officerarna och soldaterna till sin lättnad att den utgjordes av magra människor i trasiga kläder och gamla ringbrynjor, rostiga harnesk och buckliga hjälmar.

”Soldater! Sänk era vapen!” befallde Nikofoراز. ”De är våra allierade!”

Folkarmén var en gråbrun samling människor med diverse tillhyggen som bestod av vanliga redskap som liar och dynggrepar, skäror, och yxor, släggor och knivar. En och annan hade en knölpåk eller ett gammalt svärd som mest hade använts som vedklyvare om den inte hade hängt på väggen till prydnad eller legat bortglömd på någon vind eller i något uthus de senaste seklerna.

Folkets anförare, den gänglige rågblonde mannen som hållit tal kvällen innan, närmade sig med ett leende fyllt av hopp och tillförsikt. Han bugade sig respektfullt inför fursten. ”Ers nåd! Jag ser att ni riktat ett stort vapen mot

den onde kung Zakastvurs borg. Jag är barden Targan Bogomil, folkarméns utvalde ledare. Även vårt mål är att inta kungaborgen. Tar ni emot mitt erbjudande att låta min folkarmé ansluta sig till er armé så att vi med förenade krafter kan besegra kung Zakastvur?"

"Naturligtvis!" Furst Nikoforaz log tillbaka. "Ni är sända av Ljusets gud! Jag vet inte exakt hur många män som finns i kungaborgen så alla män som ansluter sig till min armé är välkomna!"

"Tack ers nåd! Och dessutom råkar jag veta att kung Zakastvur för närvarande bara har en handfull nyktra män som vaktar kungaborgen – resten är stupfulla knektar."

"Som jag trodde! Och med den Ende gudens välsignelse ska vi tillsammans stöta den onde tyrannen Zakastvur! Mitt stora vapen som är det första i sitt slag, är den magnifika *krigsvargen* här, och den är kraftfull nog att krossa murar! Targan, du ska få äran att skjuta den första kulan mot borgen!"

"Tack, ers nåd!"

Fursten pekade på krigsmaskinen. "Dra i spaken där!"

"Ja, ers nåd!" Targan gick fram till katapulten och med ett hämndlystet leende drog han i dess långa järnstång. Hävarmen reste sig hastigt från sitt vågräta läge. Med ett knarrade och vinande slungade den långa armen iväg järnklotet. Håpet följde folket klotets bana tills det med full kraft träffade tornet till höger om huvudporten. Likt ilskna bålgetingar som fått sitt bo genomborrat började ett femtiotal vakter att rusa hit och dit på bröstvärnet innan de samlades i klungor och spände sina pilbågar. En liten del av tornet hade rasat men avslöjade bara att det hade tjocka murar.

"Rikta *krigsvargen* en aning åt höger", befälde fursten. "Tornen på ömse sidor om porten är kraftiga men inte murarna vid sidan av."

Katapulten laddades och skickade iväg en ny kula. Den träffade muren till höger om det skadade porttornet strax under bröstvärnet. En stor sektion av muren rasade in och ett tiotal vakter föll som höstlöv. Ett tredje järnklot brakade in i muren snart följt av ett fjärde som fick muren att kollapsa halvvägs ner. Några av kungens vakter sköt brandpilar, men till ingen nytta eftersom ingen pilbåge hade krigsmaskinens räckvidd. Furst Nikoforaz skrattade triumferande när den sjunde kulan hade skapat en bräsch i muren, stor nog för tolv män i bredd.

"Nu är kung Zakastvurs borg mogen att intas i den Endes heliga namn! Skona ingen som bär något gult med röda örnar på! Till attack!"

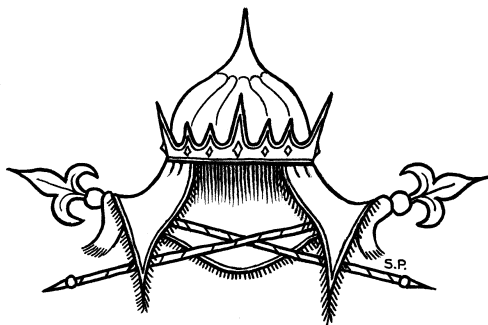
Med ett stridsvrål från hundratals strupar rusade furstens och folkets arméer mot sitt gemensamma mål. De stormade oskyddade över den branta uppforsbacken mot kungaborgen och åtskilliga stupade under vakternas pilsalvor. Men de gav inte upp, inte nu när de hade befrielsen inom räckhåll, befrielsen från en grym härskare som hade plågat dem i tolv år. Vakterna

formerade sig i bräschan med sina treuddade bardisaner för att spärra vägen, men de föll under Nikoforaz' och Targans tjutande män som välldes in i borgen.

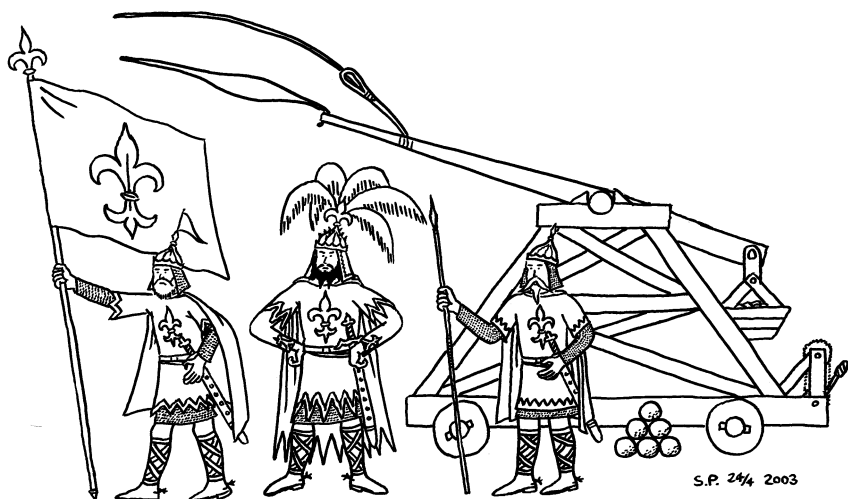
Ett stort antal knektar vacklade ut från de båda byggnaderna som flankerade huvudbyggnaden. De var sömndruckna och bakfulla efter det stora gästabudet och de flesta av dem hade tagit på sig ringbrynjan eller harnesket över nattsärken och hjälmen över nattmössan. De hade i stort sett ingen chans mot furstens vältränade soldater och mot folkets ursinniga män. Däremot slogs de kungliga livvakterna för allt vad tygen höll, eftersom de inte hade festat sig lika redlösa, men då de inte var tillräckligt många låg de snart dräpta bland de vinstinkande knektarna. Furstens soldater var nöjda, men folkets kämpar, vars familjer nästan hade utplånats av svält och umbäranden, högg ursinnigt med sina knivar i knektarnas plufsiga lik och med glödande hat stack de slottsvakternas välnärda kroppar med sina dynggrepar. Blodet flöt i bäckar över den kullerstensbelagda borggården och det luktade som hos slaktaren.

"Ers nåd", flåsade en överste. "Var håller kung Zakastvur till?"

"I huvudbyggnaden, men den är tyvärr igenbommad från insidan och det finns bara smala gångar in till den från sidoflyglarna som även de är låsta eller välbevakade." Fursten pekade på det stora åttkantiga mittornet som utgjorde själva hjärtat i kungaborgen. Dess enda ingång utifrån utgjordes av en bastant dubbelport av järn. "Vi måste in där, för har vi väl besegrat kung Zakastvur så får vi förhoppningsvis de kungliga hovmännen och tjänstefolket på vår sida! Sannerligen, den som hjälper oss in kommer att få sin högsta önskan uppfylld! Detta svär jag på vid den Endes heliga namn!"

KAPITEL 3

RASMOS BEFRIELSE

UNDER TIDEN SATT PIRI FURULAAN, den offrade byäldstens dotter, bedrövad i en förgylld länstol i fogdens ekpanelklädda rum och såg ut genom det öppna fönstret. Molnens ulliga undersidor flammade i röda gryningsfärger. Piri hade inte fått sova på hela natten. Visserligen fick hon bättre mat än hemma, men här kunde hon omöjligen känna sig hemma. Här satt hon inlåst i en gyllene bur eftersom kung Zakastvurs kusin hade henne som sin glädjeflicka.

Fogden Erazak, tänkte hon och rynkade på näsan. Fy, vilket bullrande råskinn! Hans svettiga otvättade kropp luktar piss och han är så vidrig och det enda han har i sina tankar är hur han bäst ska våldta och plåga andra! Och så super han sig full och slåss som ett odjur! Och dessutom sa han att min far och mor hade blivit offrade till Solgudinnan och att Ando slavar i kung Zakastvurs silvergruva!

Piri svalde en klump i halsen och hon kände hur det sved till i bröstet. Stackars Ando! Jag ville först inte tro det, men ett par pigor som jag frågade sa samma sak! Fast de rös istället för att hänskratta ...

Piri reste sig ur länstolen, föll på knä framför fönstret och såg upp mot himlen medan hon knäppte händerna. "Gode Ende gud! Varför? Varför låter du det här ske? Ser du inte hur jag och mina kära lider? Om du är så mäktig att du har lyckats ta kål på Mörkrets gud, varför gör du inte samma sak med

den elake kung Zakastvur och hans onde fogde Erazak? Och vad har hänt med min kära lillasyster Agi och min käre lillebror Ando? Gode Ende gud, jag litar på att du håller en beskyddande hand över dem så att de inte far illa! Men jag vill ut härifrån! Gode Ende gud! Hjälp mig!”

Piri reste sig, neg framför det öppna fönstret och satte sig åter i länstolen. Jag hoppas innerligt att Agi och Ando fortfarande är i livet! Har Agi lyckats komma undan kungens grymma män? Eller är hon kanske ...

Gode gud, nej!

En tår bröt fram i Piris ögonvrå. Sedan skakade hon på huvudet. Nej, Agi är klokare än så. Hon är inte den som faller i kung Zakastvurs klor. Men Ando, min stackars lillebror, han har inte en chans att ...

Piris tankar avbröts tvärt när fogden Erazak hastigt låste upp dörren och kom in. Han såg yngre ut än vad han egentligen var, en muskulös karl i en fläckig svart sidentunika med huset Shanathels vapen, helskägg och blont hår långt ner på axlarna. Han flåsade och darrade i hela kroppen, hans ansikte var rödflammit och hans ögon var uppspärade av upphetsning. Han flinade brett med dreglande mun.

”Min sööta gulliga lilla duuuva!”

Bryskt tog fogden Piri om midjan och slängde henne våldsamt på himmelssängen. Sedan kastade han sig över henne och slet av henne klänningen. Han pressade sin svettiga kropp mot hennes och stack in sin våta tunga i hennes öra.

Piri blev rädd och arg. Hon kände sig som en liten mus som katten just hade lagt klorna på. Katter brukar som bekant leka med mössen innan de äter upp dem, tänkte hon med fasa.

Piri knep ihop ögonen så att ansiktet blev som ett skrynkligt russin. ”Släpp mig ditt vidriga få! Låt mig vara!”

”Så lätt kommer du inte undan, min lilla duva!” skrattade Erazak och vred på Piris huvud så att han kunde kyssa henne.

Piri kände med äckel fogdens vinsmakande tunga i sin mun och hur han tryckte skrevet mot hennes vänstra lår och att någonting var hårt och styvt därinne. Fogden släppte hennes mun och med ett djuriskt vrål av lust lyfte han på sin svarta sidentunika och trängde in i henne. Men Piri vred sig i det ögonblicket undan baklänges så att hans säd hamnade på hennes lår och på lakanen. Erazak stirrade på de vita fläckarna medan den skummande lusten rann ur honom och han blev nästan nykter av ilska.

I nästa ögonblick kände Piri en brännande smärta på kinden. Fogden Erazak höjde handen för att utdela ytterligare en örfil, men då gled Piri ner på golvet och kröp kvickt in under den tunga sängen. Hon fick nätt och jämt plats där och visste att den storvuxne fogden inte kunde få tag på henne där.

"Du gjorde det igen, din förbannade slyna!" skrek han och sparkade på sängen. "Att du jämt måste slinka undan, ditt fega kräk! Men nästa gång ska jag minsann hålla kvar dig och då ska du ta emot allt!"

Han gick ut och smällde dörren bakom sig så att karmarna nästan lossnade från stenväggen. Piri andades ut.

"Åh fy, vad jag avskyr det sabla råskinnet!"

Piri kröp fram och borstade av sig dammet och tog på sig sin ljusröda klänning som nu hade fått en reva. Hon satte sig i länstolen vid fönstret igen och tittade ut i morgonrodnaden. Någonting hade fångat hennes blick. Framför en skogsdunge långt till vänster myllrade en massa människor runt en stor pyramidformad anordning med en tvärbjälke på. Tvärbjälken gungade till och något flög genom luften mot borgen. I nästa sekund skakade väggarna av en dov duns. Piri blev rädd men samtidigt nyfiken och smög ut i korridoren mot fönstret längst bort för att kunna se bättre. Tur att fogden Erazak var så full och arg att han för en gångs skull glömde låsa dörren till mitt rum, tänkte hon lättat.

Kung Zakastvur och furst Tengur låg i sina rum och sov ruset av sig. De visste att folket som vanligt inte skulle ha en chans att anfalla då borgens kalkstensmurar var höga och så släta att det inte ens gick att få in ett knivblad i skarvarna. Men de hade inte räknat med furst Nikofoz och hans krigsmaskin. De vaknade av dunsen och trodde först att åskan gick. När furst Tengur såg att himlen inte blixtrade anade han oråd och drog i snöret som ledde till en silverklocka i överste Vunraks sovrum. Vunrak skulle ut och väcka kung Zakastvur eftersom han var den ende som hade nyckel till kungens sovkammare förutom kungen själv.

Piri öppnade fönstret och tittade ut, lagom för att se en ny kula som flög genom luften och krossade övre delen av muren nedanför. Liket myror i en söndertrampad stack samlades vakterna på borggården och på de ännu hela bröstvärnen. Hoppfullt kände hon att någonting var på gång och stannade därför kvar vid fönstret och såg hur den ena kulan efter den andra dundrade in i muren och fick golvet att skälva. Plötsligt fick hon en otäck känsla. Hon vände sig om och såg rätt i Erazaks flinande anlete.

"Jaså här är du, min lilla duva!" Fogdens ögon var kusligt nyktra och iskalla.

Han tog ett hårt tag i Piris axlar men i samma ögonblick började alarmklockans starka bronsklang eka i hallen. Fogden blev distraherad och Piri tog tillfället i akt. Hon knäade fogden med full kraft i skrevet. Han skrek till och tog sig om sina ömma könsdelar. Piri sjönk snabbt ner mot golvet och slank förbi fogdens vänstra sida. Hon ilade iväg med den uppretade fogden i hämlarna. Tack gode gud! Räddad av klockan! Men jag måste ut härifrån!

Dörren till överste Vunraks rum öppnades, Piri hann förbi medan fogden hejdades en liten stund av den storsvuxne och yrvakne officeren som vacklade ut. Hon sprang genom korridoren ut i hallen, förbi det röda träskåpet och nerför den stora trappan. Den rödklädde vakten vid det röda skåpet stod och ryckte häftigt i ett tofsprytt rep invid skåpet. Ljudet från alarmklockan var nästan öronbedövande och snart var alla i huvudbyggnaden på fötter. Hovmännen, de furstliga gästerna och knektarna raglade drucket omkring och trodde först liksom det betydligt nyktrare tjänstefolket att blixten hade slagit ned och att borgen stod i lågor. Under tiden hade Piri hunnit fram till järnporten och hon såg bakåt mot Erazak som precis hade börjat rusa nerför trappan. Hon fick snabbt av järnbommen med hjälp av dess motvikt, drog ifrån de fem kraftiga reglarna, knuffade upp den ena porthalvan och slank ut.

Fogden kom fram till porten och tittade flåsande ut genom den med halvöppen mun. Han stirrade på Piri som klev över alla dräpta vakter och knektar som låg utspridda över borggården.

"Du din förbannade slyna!" röt han. "Ditt sakramentskade luder! När jag får tag på dig ska jag strypa dig!" I nästa ögonblick rusade en skara soldater i blå vapenrockar med gula liljor mot honom och han fick snabbt vända tillbaka in utan möjlighet att stänga porten.

Överste Vunrak som stod vid huvudtrappans krön och nu märkligt nog var spik nykter, pekade på inkräktarna därnere som välldes in genom porten. "Hejda dem!" röt han med sin starka röst. "Dröp dem till sista man!"

Den kungliga livvakten, vars medlemmar inte hade supit lika mycket, gjorde sig snabbt i ordning för strid och strömmade på ömse sidor om officeren nerför trappan för att möta angriparna. Under tiden sökte fogden Erazak reda på ett kraftigt kortsvärd och gömde sig för att invänta det rätta tillfället. Kungaborgen håller på att bli erövrad av Krahans stadsfurste, tänkte han. Och den som blir dräpt blir förstas kung Zakastvur, min käre dumme kusin med sin förbannade solgudinna! Jag sa ju från början att avgudadyrkan skulle reta gallfeber i hela Erkelzaar, men han ville inte lyssna och nu är jag i fara på grund av det! Men nu har jag å andra sidan min chans att få veta vad han gömmer i det röda skåpet. Så välbevakat som det har varit rymmer det säkert någonting mycket värdefullt! I tumultet ska jag försöka bryta upp skåpet ...

Medan drängarna spärrade av paradtrappans nedre del med olika möbler gick livvakterna i närkamp med bardisaner och svärd. Nikofozas' och Targans män fick verkligen kämpa då livvakterna var i betydligt bättre form än knektarna och de övriga vakterna. Striden böljade fram och tillbaka i en dryg halvtimme nere i förhallen innan furstens och folkets arméer lyckades forcera barrikaden. När de sedan äntligen var på väg uppför trappan, möttes de på krönet av den storsvuxne officeren. Till skillnad från övriga knektar var

han i full stridsmunering, komplett med arm- och benskydd. I ett stadigt grepp med båda händerna hade han en enorm spikklubba.

”Passa er!” varnade Nikoforaz. ”Det där är överste Vunrak, okänd för sin råstyrka!”

Med ett rungande stridsvrål gick officeren till anfall. Soldaten längst fram höjde sin trekantiga sköld som snabbt slogs undan. Han parerade med sitt svärd, men förgäves. Den stora spikklubban splittrade svärdet och i nästa ögonblick föll soldaten med bruten nacke. En bonddräng anföll officeren från sidan med en dynggrepp. Överste Vunrak flinade hänfullt och hoppade snett bakåt så att vakten vid det röda skåpet genomborrades av grepen. När drängen försökte dra ut grepen träffades han mitt i ansiktet av spikklubban. Hans buckliga hjälm flög av i en vid båge och föll skramlande nerför trappan.

Ytterligare två soldater klev över sina fallna kamrater och attackerade översten från två håll med sina svärd. Vunrak vrålkrattade och svepte ner de båda soldaterna med ett enda klubbslag. I fallet drog soldaterna med sig ytterligare sju män som förlorade balansen och tumlade nerför den stora trappan. Furst Nikoforaz klämde sig intill väggen för att inte träffas av de fallande soldaterna. Nu fanns ingen kvar mellan honom och överste Vunrak. Hans hjärta bultade hårt. Må den Ende beskydda mig, tänkte han.

Furst Nikoforaz drog sitt juvelbesatta svärd och gick sakta uppför trappan. Överste Vunrak skrattade fortfarande och svepte med sin spikklubba. Nikoforaz hann precis ducka, men hans hjälm blev avdragen då klubban trasslade in sig i plymerna. Vunrak slängde föraktfullt furstens hjälm åt sidan och slog med klubban igen. Nikoforaz böjde sig hastigt framåt, men han kände hur luftdraget från klubban kittlade nackhåren. Fursten rätade upp sig och högg mot Vunraks bepansrade armar. Översten svarade med att slå med spikklubban snett neråt. Svärdet slogs ur furstens hand och Vunrak sparkade det med ett elakt flin utom räckhåll nerför trappan. Nikoforaz drog sin ena kastkniv och kastade den mot översten som hänskrattande tog emot den på sin spikklubba så att den studsade iväg. Fursten hade nu bara en kastkniv kvar. En liten kniv mot en stor spikklubba, tänkte han. Det är som en liten åkersork mot en stor gråbjörn ...

Under tiden hade Targan lyckats smyga sig uppför trappan med ett spjut när han fick se att fursten var i fara. Med ett uppbåd av alla sina krafter kastade han spjutet mot överste Vunrak. Men officeren fängade vrålkrattande upp det i luften.

”Duktig dumbom! Nu har jag *två* vapen!”

Targan stirrade med fasa på överste Vunrak som triumferande höjde spjutet och klubban i luften. Officeren bytte snabbt vapenhand och siktade med spjutet mot fursten. Tusan också, tänkte Targan med en klump i halsen. Spjutet var ett misstag! Fursten är förlorad! Vi är dömda!

Men Nikoforaz var snabb. När han såg att översten höll spjutet höjt lät han sin kniv flyga i ett välriktat kast. Vunrak svepte med spjutet för att skydda sig i den fäfänga tron att det var den tjocka spikklubban han hade i den handen. Kniven passerade förbi och flög rakt in i hans hänfullt skrattande mun. Han stod häpen en stund, sedan föll spjutet och klubban ur hans händer och han tippade framlänges ner i trappan så att han kanade på mage en bra bit neråt.

På trappkrönet där överste Vunrak hade stått dök kung Zakastvur upp med furst Tengur vid sin sida. Liksom den nu fallne officeren hade Tengur hunnit dra på sig full rustning medan kungen hade dragit en ringbrynja över nattsärken och satt på sig sin gyllene örnprydda hjälm över nattmössan. De var beväpnade med svärd och hade gula trekantiga sköldar med en krönt röd örn och båda var de onaturligt nyktra.

"Nikoforaz!" vrålade kung Zakastvur av sorg och flammande hat. "Du har dräpt överste Vunrak! Må du brinna i det underjordiska helvetet!"

"Zakastvur, du orätte kung!" ropade furst Nikoforaz snarare ceremoniellt än hotfullt och plockade upp ett svärd från en fallen livvakt. "Nu ska du få känna på den Ende gudens rättvisa straff!"

Till furst Nikoforaz' stora förvåning rörde sig kung Zakastvur snabbt och gick genast till anfall. Nikoforaz kastade sig upp mot väggen vid det röda skåpet och svepte svärdet mot kungens oskyddade ben. Kungen ryggade tillbaka så att Nikoforaz missade honom med en hårsman. Nikoforaz som var utan sköld, var mer lätttrörlig än kungen, men också mer sårbar. Furst Tengur gick till angrepp mot Nikoforaz från sidan, men barden Targan som hade fått tag i en bardisan, skyndade sig till Nikoforaz' undsättning.

"Targan ...!" Tengurs ögon smalnade av brinnande hat. Han röt ursinnigt och måttade ett hugg mot bardens hals.

"Folkets sak är vår!" ropade Targan och parerade hugget med treudden. Inte heller Targan hade någon sköld, utan höll bardisanen med båda händerna och svängde den hit och dit så att Tengur inte kom åt honom med svärdet.

Furst Nikoforaz parerade det ena kraftfulla hugget efter det andra. Hur kan Zakastvur kämpa så här bra?! Han är så tjock och fet och borde vara klumpig, däst och stupfull! Och furst Tengur! Har även han låtit bli att festa?!

De övriga soldaterna närmade sig bakifrån men de kom inte förbi Targan och Nikoforaz. En senig gammal bonde med en skära i handen kröp på alla fyra intill väggen uppför trappan. Han var så mager att han lyckades smyga mellan Nikoforaz och väggen. Kung Zakastvur märkte inte bonden eftersom han hade fullt sjå med att fåktas med furst Nikoforaz. Den spinkige bonden kröp ihop intill väggen och spände sig som en stålfjäder. I nästa ögonblick gjorde han ett utfall med skäran mot kungens ben. För sent fick kung

Zakastvur syn på den magre angriparen. Skäran skar ett svidande sår i smalbenet. Kungen böjde sig ner och högg ilsket av bondens arm.

Furst Nikoforaz märkte att kung Zakastvur nu plötsligt riktade sin uppmärksamhet åt ett annat håll. Med ett kraftfullt hugg fick han kungens huvud att flyga nerför trappan. Tengur som såg sin kusins huvud tumla iväg skrek lika mycket av skräck som av förvåning. Detta räckte för Targan som slet svärdet ur hans hand med treudden. När Tengur såg att svärdet inte längre befann sig i hans hand, tjöt han igen, den här gången ett blodisande ljud som avslutades med ett gurglande då Targan rände bardisanen snett uppåt genom hans strupe.

”Detta är för alla oskyldiga offer, ditt avskum!” röt barden Targan.

När de få kvarvarande livvakterna såg att såväl Erkelzaars härskare som Thakandors stadsfurste var döda, la de ner de sina vapen och höjde upp armarna. ”Ers nåd, vi ger oss, vi ger oss! Våra gamla herrar är döda! Ni är vår nye herre!”

”Jag lovar vid den Endes heliga namn att om ni tjänar mig, ska ingen av er eller era familjer behöva svälta eller frukta ond bråd död”, förkunnade Nikoforaz högtidligt och tog av den dräpte kungens signetring.

”Får vi åter tillbe Ljusets gud, ers nåd?” undrade en livvakt försynt.

”Självfallet! Ljusets gud är ju den Ende guden och rättvisa skall åter råda i Erkelzaar!”

Vid detta tillkännagivande brast såväl tjänstefolk och vakter som furstens och folkets arméer ut i ett öronbedövande jubel. En soldat spetsade kungens hjälmprydda huvud på en bardisan och höll upp det. Kungens pepparkornsögon var vidöppna, hans plufsiga mun var halvöppen och den blålila tungan stack ut.

”Kung Zakastvur är död! Leve furst Nikoforaz! Leve barden Targan! De leve i Ljusets guds heliga namn! Hipp-hipp hurra! Hurra! Hurra!”

Många yrvakna och bakfulla adelsmän som hade besökt den fallne kungens gästbud betraktade detta under tystnad, somliga visade öppet sin oro för vad som nu skulle hända. Furst Nikoforaz såg detta och sa med myndig röst:

”Är ni bara hängivna Ljusets gud och Auterian den Heliges lagar så har ni ingenting att frukta. Ni är ju erkelzaarianer som jag.”

Adelsmännen nickade sakta. ”Ja, ers nåd.”

”Targan, du tappre bard”, ropade Nikoforaz högtidligt. ”Stig fram!”

Den blonde magre mannen kom och föll på knä inför fursten.

”Säg mig återigen vem du är, du tappre!”

”Barden Targan Bogomil, folkarméns anförare, ers nåd!”

”Targan Bogomil! Eftersom du har dräpt den onde furst Tengur av huset Shanathel ska du nu bli befordrad!”

”Det tackar jag för, ers nåd! Men annars finns det ingen bättre belöning än att du vid den Ende gudens heliga namn svär att när du blir vår härskare, så ska du se till att ingen av oss erkelzaarianer lider, att alla har mat för dagen och någonstans att bo, att ingen någonsin behöver frukta några onda knektar och att vi åter får tillbe Ljusets gud, den Ende guden!”

”Det ska ske, tappre Targan, det svär jag på vid den Ende gudens heliga namn! Och hädanefter är du inte längre anförare i folkarmén, Targan Bogomil! I dag den sjätte dagen i den andra månaden i ljusets år 1320 har du blivit utnämnd till kapten Targan Bogomil i min armé!”

”Tack, ers nåd, tack!”

”Och som sagt, när jag sitter på tronen ska jag se till att det erkelzaarianska folket aldrig mer ska svälta och plågas! Rättvisa och förnuft ska råda och det erkelzaarianska riket ska åter blomstra! Detta svär jag vid den Ende gudens heliga namn!”

Kapten Targan log lyckligt eftersom han såg på furstens min att löftet var uppriktigt. ”Vi kommer alltid att minnas denna dag, den sjätte i den andra månaden i ljusets år 1320 som Befrielsens dag! Tack, ädle furste av Ljusets guds nåd!” Kapten Targan bugade sig inför furst Nikoforaz och nytt jubel bröt ut.

Bönderna tog tag i soldaterna och dansade med dem nerför trappan. Även de molokna vakterna smittades av glädjen och började dansa även de. Vad spelade det för roll vilken herre de skulle tjäna? Nu när kungen och stadsfursten var döda så behövde de inte vänta något straff från dem. Då var det bättre att så snabbt som möjligt bli den nye herrens lojala män. Pigor och drängar som förskrämt hade gömt sig, lockades fram av de glada ropen och föll in i dansen och till slut tog även de förut så avvaktande adelsmännen och hovmännen sig en svängom med hovdamerna.

En rödhårig mustaschprydd soldat ur folkarmén kom fram till Targan för att gratulera honom. ”Vad roligt att du har blivit kapten, Targan!”

”Och vad roligt att du har överlevt, Fremo!”

”Jag hoppas att min tvillingbror har gjort detsamma! Vill du hjälpa mig att leta efter honom?”

”Gärna det! Men först måste jag hjälpa furst Nikoforaz med de skadade.”

”Det gör inget”, log den rödhårige. ”Jag kan leta efter Rasmo själv. Och så undrar jag över en sak.”

”Vad då?”

”Kan man lita på furst Nikoforaz?”

”Självklart, Fremo! En furste som har dräpt den onde kung Zakastvur kan inte ha något annat än ett ädelt hjärta i sitt bröst! Det svär jag på vid Ljusets guds heliga namn!”

”Det låter bra det, Targan! För nu får jag hoppas att jag och min ännu försvunne tvillingbror kan ta värvning i armén och helst i din manipel!”

”Det får ni säkert, jag ska gå i god inför furst Nikoforaz att ni är pålitliga män!”

”Tack, Targan!” Fremos glada min blev med ens mycket dyster och tårar glimmade i hans gröna ögon. ”Vi har inget annat nu. För tre dagar sedan fann jag vår kära moder Dorina hängd i den stora eken vid vårt nerbrända hus.”

”Vad fruktansvärt!”

”Kung Zakastvurs knektar hade tydligen roat sig och inte tänkt på att hon var den mest underbara kvinnan i världen! Och jag undrar hur jag ska tala om detta för Rasmo ...”

I den allmänna glädjen var det ingen som märkte att fogden Erazak smög till det röda skåpet, öppnade det med nyckeln som den fallne kungen hade haft kring halsen och tog ut ett gyllene skrin prytt med en örn av rubiner. Han öppnade det och såg en aning besviket en fasetterad kristallflaska och en dokumentrulle. Han stängde skrinet och såg sig skyggt omkring. Det här gick smidigare än vad jag trodde, tänkte han nöjt. Jag behövde inte ens kortsvärdet! Men furst Nikoforaz män får inte hitta mig, för då blir jag arresterad och avrättad! Ifall de känner igen mig, vill säga ...

Fogden Erazak tänkte febrilt en kort stund. Sedan sken han upp med ett lömskt leende.

Han tog den soldat som fått sin nacke bruten och släpade snabbt in honom i en kammare som tillhörde några drängar och pigor som hade gått ut för att fira segern med de andra. Han låste dörren och klädde av sig och den döde soldaten. Vilken tur att furst Nikoforaz' soldater är välnärda, tänkte han medan han synade liket. Den här är ungefär lika stor som jag! Hoppas bara att Nikoforaz inte har någon riktig koll på alla männen i sin armé ...

När fogden Erazak hade satt på sig soldatens kläder och klätt soldaten i sin svarta silverkantade tunika prydd med kungens vapensköld, högg han huvudet av soldaten och kastade in det med fogdehjälmens på i den öppna spisen. Tur att pigorna är flitiga med att elda! Han såg flinande hur huvudet förtärdes av lågorna och hur hjälmens styva band föll sönder i brinnande flagor.

Nu kunde Erazak lugnt öppna det gyllene skrinet för att närmare se efter vad kung Zakastvur hade lagt i det. Kristallflaskan innehöll något slags grönskimrande elixir och dokumentrullen var förseglad med ett kungligt

sigill. Han bröt det örnpriidda sigillet och ögnade snabbt genom dokumentet som var skrivet med kungens spretiga kråkfötter.

Härmed förkunnar jag, kung Zakastvur av huset Shanathel, att furst Tengur av huset Shanathel ska efterträda mig som härskare över Erkelzaar. Knekten Vunrak av ätten Zogurath ska adlas till ny stadsfurste av Erkelzaars huvudstad Thakandor och han ska ha en gyllene spåkeklubb i sitt vapen. Elixiret som finns i detta skrin ska hållas i min mun efter min död så att min kropp inte ruttnar eller blir uppäten av maskar och råttor, utan istället kommer att bevaras för evigt i Mortir. Må Solgudinnan beskydda kung Tengur, furst Vunrak och fogden Erazak!

Fogden Erazak rullade ihop pergamentet. Nu förstår jag varför skåpet var så noga bevakat, konstaterade han. Kung Zakastvur ville inte att furst Tengur skulle avsätta honom före hans död! Kung Zakastvur litade inte på någon förutom knekten Vunrak. Han litade inte ens på mig! Men nu är han död liksom Vunrak och Tengur. Och det är meningslöst att hålla elixiret i hans mun då han har blivit halshuggen och fått huvudet spetsat. Men min käre storebror Tengur däremot – frid över hans minne! – som har kroppen hel, ska få kungens trolldryck! När ingen ser på ska jag hålla det i hans mun ...

Fogden Erazak sköt in skrinet under sängen, la dokumentrullen i brasan bredvid det förkolnade huvudet och gömde elixiret i en lönnficka innanför den blå vapenrocken. Så kom han ihåg att den döde soldaten bara hade haft en liten mustasch och han fick sätta sig vid kommoden framför en liten spegel. Han klippte sitt yviga ljusblonda hår kort, rakade av sig sitt våldiga skägg och lämnade bara en liten smal mustasch kvar.

När Erazak var färdig var det knappt han kände igen sig själv. Han samlade upp hårstråna, gjorde en boll av dem och slängde in dem i elden. Han torkade noga upp resten av hårstråna och sköljde av handduken i baljan som han sedan tömde genom fönstret. Han såg till att dokumentet om tronföljden var helt förbränt innan han läste upp dörren och gick ut för att ta del i folkfesten. Mätte jag bara inte stöta på Piri, byäldsten Tamgens dotter, tänkte han oroligt. Hon är den enda som kan avslöja mig, trots att jag har rakat mig! Henne måste jag undvika till varje pris! Och den förbannade barden Targan som nu har blivit befördrad till kapten! Honom har jag lust att strypa långsamt och steka över sakta eld!

En soldat förband den senige gamle bondens armstump så att han inte skulle förblöda, men det var för sent. Bonden hade redan förlorat alltför mycket blod och satt blek och svag lutad mot stenväggen. När han såg furst Nikoforaz närma sig tog han av sig sin gamla hjälm med sin oskadda vänsterhand och böjde matt men respektfullt på nacken.

”Var hälsad ... ers nåd ...”

”Vilket är ditt namn, du tappre bonde?”

”Delon ... Monteraan ... ers nåd ...”

”Delon Monteraan! Du ska bli ihågkommen som den hjälte som hjälpte mig att besegra kung Zakastvur den Elake! Du och din familj ska bli rikt belönade!”

”... Tyvärr ... ers nåd ... ingen kvar ... alla dog ... hunger ... fogden ...”
Den gamle bonden sjönk ihop med öppen mun.

Furst Nikoforaz kände på hans hals men kunde inte finna någon puls. Han stängde bondens mun och förde vördnadsfullt ihop sina handflator. ”Delon Monteraan! Ljusets gud tar emot dig i det Himmelska paradiset redan i dag. Må du få evig välsignelse och frid i Ljusets guds heliga namn, amen.”

Furst Nikoforaz vände sig till soldaten som hade försökt hjälpa bonden. ”Ta ett par soldater och rid till Thakandor med Delons kvarlevor och meddela stadsborna att han ska begravas som en hjälte. När det är gjort, återvänd hit och du blir belönad.”

”Tack, ers nåd!”

Plötsligt ryckte Nikoforaz till. Den döende bonden hade påmint honom om en viktig sak. Fogden Erazak, tänkte han oroligt. Vart har han tagit vägen? Han håller kanske som bäst på att organisera ett överfall!

”Sök igenom hela kungaborgen”, befallde Nikoforaz. ”Fogden Erazak är fortfarande på fri fot!”

Furst Nikoforaz och hans armé rusade uppför paradrappan med kapten Targan och hans män hack i häl. De höll nästan på att snava över en död vakt som låg vid ett vidöppet rött skåp. Drängarna har tydligen även de gått till anfall mot sina grymma herrar, tänkte fursten. De skall självklart skonas och det är bra att de är såpass magra så att man ser skillnad på dem och kungens välgödda män.

”Vart tror du att fogden Erazak tagit vägen?” undrade fursten.

”Han kanske har gömt sig i kungens sovrum”, svarade kapten Targan.

”Bra att du nämnde det! Jag har även ett annat ärende dit, den Heliga medaljongen är säkert där, eftersom jag inte såg någon platinakedja runt kungens hals.”

Furst Nikoforaz gick raka vägen till kungens sovgemak med svärdet i högsta hugg, då en piga hade visat var det låg. Kapten Targan och några soldater följde efter och stannade vaksamt vid den öppna dörren. När fursten kom in i rummet ryggade han först tillbaka av den fräna lukten av träck och alla de morgonpigga flugorna som surrade omkring. Den kungliga himmelssängen var full av löss som vilade i rödsvarta klungor i de klargula sidenlakanens veck. Vid den motstående väggen fann han ett plufsigt och övergött vitt djur som låg och pöste i sin korg ...

Fursten vrålade ut sin avsky och högg huvudet av det skrikande navelsvinet som en sista gång tömde tarm och blåsa i en kaskad av stinkande gulbrun vätska.

”Må du brinna i det Underjordiska helvetet för evigt, du förbannade vidriga odjur!” skrek Nikoforaz medan han såg blodet pumpas ut på den smutsiga sidenfilten i korgen. Fursten kände absolut ingen ånger eller sorg. Den som i trakterna kring Krahan och Melkor kan visa upp ett avhugget navelsvinhuvud för mig får alltid ett silvermynt i belöning, tänkte han. Om jag inte själv vore furste skulle jag ha jag fått *två* silvermynt nu! Ett för svinet här och ett för det stora svinet vid namn Zakastvur!

Med ens fick furst Nikoforaz syn på något som låg på kungens helförgyllda pottskåp bredvid en liten tom glasflaska. Förväntansfullt gick han dit och tog upp det i sin hand. Det var en cirkelrund handflatsstor medaljong av en sorts vit metall som påminde om silver, men helt utan anlöpningar och med ett komplicerat geometriskt mönster på bägge sidorna. Den hängde i en ganska grov kedja av samma material. Nikoforaz höjde den vördnadsfullt i triumf. Den Heliga medaljongen! En av de fyra platinamedaljonger som Ljusets gud enligt den Heliga legenden skänkte för över trettonhundra år sedan!

Furst Nikoforaz tog även upp en liten glasflaska och luktade i den. Han kände en sötsur och samtidigt frän, eteraktig doft från de roströda droppar som var kvar i dess botten och rynkade äcklat på näsan. Något slags kraftelixir gjort på fmalak, tänkte han med avsky, den värsta drog som finns i hela Artezania! Det förklarar varför kung Zakastvur, furst Tengur och knekten Vunrak kunde kämpa så skickligt trots att de borde ha varit stupfulla!

Furst Nikoforaz fann även en liten tom ametistflaska och luktade i den. Matebska stjärntårar, tänkte han och suckade bittert när han såg det lilla solhjulet som hängde i en guldkedja från det brutna vaxsigillet vid flaskans hals. Hur mycket guld har inte slösats på detta? Guld som roffats från alla

rättrogna erkelzaarianer? Guld som kunde ha använts till att förbättra alla kloster som tar hand om alla fattiga, gamla och sjuka? Jag glömmer aldrig när min käre far visade mig just en sådan här ametistflaska som hade tillhört min förfader, kung Kuzikenaz III med tillnamnet ”den Galne”. En sådan här liten flaska kraftigt potenshöjande elixir kostade lika mycket som ett helt furstepalats ...

”Ers nåd! Jag har funnit honom”, ropade någon gladlynt utifrån.

Furst Nikoforaz torkade av sitt svärd på himmelssängens purpurroda förhänge, la medaljongen i en lönnficka innanför tunikan och lämnade rummet. En rödhårig man med mustasch och gammal rostig hjälm som tidigare tjänstgjort som gryta visade honom till en drängkammare och fursten gick in. Där inne låg en huvudlös kropp på magen. Den var klädd i en svart sidentunika med silverbroderier i form av krönte örnar. I spisen låg en svartbränd skalle med en välbekant hjälm på. Furst Nikoforaz log triumferande.

”Fogden Erazak fick ett rättmätigt straff! Må han brinna i det underjordiska Helvetet i all evighet!”

Furst Nikoforaz kom ut ur rummet nöjt leende. ”Fogden Erazak är dräpt!” Han klappade den rödhårige mannen på axeln. ”Vem är du tappre man?”

”Jag är bonden Fremo Kontara, ers nåd.”

”Har du dräpt fogden?”

”Nej, ers nåd.”

Furst Nikoforaz vände sig mot de män som samlats i en klunga utanför kammaren. ”Vem av er har utfört detta hjältedåd?”

”Det gjorde jag, ers nåd”, ropade Erazak och sträckte upp en hand.

”Tappre soldat! Stig fram!”

En mustaschprydd kraftig man i något för trång klarblå vapenrock och ringbrynja klev fram och föll på knä framför fursten.

”Vem är du, tappre soldat?”

Mycket bra, tänkte Erazak. Furst Nikoforaz och hans män känner inte alls igen mig! Nu måste jag se till så att jag inte blandar bort mina trumfkort! ”Jag är menige Kazareh Taborsek, ers nåd.”

”Menige Kazareh Taborsek! Eftersom du har dräpt den onde fogden Erazak av huset Shanathel ska du nu bli befordrad! Hädanefter är du inte längre soldat, i dag den sjätte dagen i den tredje månaden i ljusets år 1320, har du blivit utnämnd till kapten Kazareh Taborsek!”

”Jag tackar, ers nåd!” Kapten Erazak bugade sig respektfullt och log. Befordrad för att ha dödat mig själv och egentligen är det en degradering eftersom en kapten är fogden underdånig! Vilken ironi!

Furst Nikoforaz vandrade runt i trapphallen hela förmiddagen där de flesta skadade togs om hand och inspekterade dem. De skadade blev hjälpta av hitsända munkar från de båda klostren vid Kraham, oavsett om de varit på kungens sida eller furstens, och de gladdes av furstens vänliga ord när han välsignade dem. Nästan alla de döda låg på borggården och fursten gick ut och läste en bön över dem. Solen stod redan högt på himlen och några kajor kretsade under den disiga himlen. Så fick fursten syn på den rågblonda kvinnan i den ljusröda klänningen som hade släppt in honom i huvudbyggnaden. Hon stod vid en huvudlös kropp klädd i fläckig svart sidentunika och sparkade den upprepade gånger i skrevet.

”Ditt sabla odjur! Här har du för min mor! Och här får du för min far! Och här får du för Dramo! Och här för Agi! Och för Ando! Och ...” Piri brast i gråt och furst Nikoforaz sprang fram till henne och la varsamt en hand på hennes axel.

”Det räcker nu ...”

”Rör mig inte!” fräste Piri och ruskade av sig handen.

”Jag är furst Nikoforaz av huset Kanfagris, Thakandors nye herre. Vem är du?”

Piri hoppade till och stirrade på fursten. Trots den vänliga frågan darrade Piri förläget eftersom hon stod inför den herre som faktiskt hade hjälpt henne att hämnas. Furst Nikoforaz hade även varit svaret på hennes böner, han hade befriat henne och hennes folk från tyrannen Zakastvur. Dessutom skulle han kunna hjälpa henne att finna Agi och Ando.

”Oj, förlåt! Ers nåd! Jag trodde du var ... jag menar ...” Piri torkade tårarna, snörvlade och neg. ”Alltså, jag heter Piri och är dotter till byäldsten Tamgen Furulaan!”

”Piri Furulaan! I den Endes heliga namn släppte du in oss så att vi kunde störta kung Zakastvur! Du kommer att bli rikt belönad!”

Piri ryckte överraskat till. ”Rikt belönad? Är det verkligen sant?”

”Ja, det svär jag vid den Endes heliga namn!”

”Men inga pengar i hela världen kan trösta mig. Det enda jag önskar är att du hjälper mig att hitta min lillasyster Agi och min lillebror Ando!”

”Jag lovar vid den Endes heliga namn att hjälpa dig att finna dem!”

”Det är skönt att veta att du inte är som kung Zakastvur eller fogden Erazak”, tillade Piri förtröstansfullt.

”Och jag kan också lova dig att fogden Erazak här samt kung Zakastvur den Elake och furst Tengur inte kommer att få någon värdig begravning. De

där tre förbannade landsförrädarna kommer istället att bli kastade i avskrädesgropen utanför borgmurens norrsida, men naturligtvis först efter att alla de övriga döda fått en anständig begravning!”

”Tack, ers nåd! Det är verkligen rätt åt dem!”

Bonden Fremo kom fram till furst Nikofoراز och bugade sig djupt och vördnadsfullt.

”Ers nåd! Jag undrar om ni vet var fängelsehålorna finns. Min tvillingbror Rasmo blev nämligen arresterad av kung Zakastvurs män.”

”Jag kan visa dig dit, Fremo. Du visade ju mig kammaren där fogden låg dräpt.”

”Fängelsehålorna!” utbrast Piri förskräckt. ”Ando kanske sitter inspärrad där! Åh, min gud! Jag hoppas att han fortfarande lever!”

Den före detta fogden Erazak som nu var kapten Kazareh, såg furst Nikofoراز, Piri och en rödhårig bondsoldat lämna borggården. Han gick fram och flinade spefullt mot den svartklädda och huvudlösa kroppen.

”Jaså, slynan Piri trodde att du var jag? Hon skulle bara veta att jag lever! Och du blir kastad i ovigd jord istället för mig! Så synd att du blir ’begravd’ utan huvud, hehe! Du får ta min plats i det Underjordiska helvetet och du kommer att brinna i den eviga elden med huvudet under armen likt en grov brottsling!”

Bredvid det svartklädda liket låg furst Tengurs kropp med kung Zakastvurs huvudlösa lik strax intill. Kapten Kazareh tog fram kristallflaskan med trolldrycken.

”Käre bror! Jag lovar och svär vid Solgudinnan att jag ska hämnas dig! Men just nu kan jag bara skänka dig ett elixir som var ämnat åt vår käre men enfaldige kusin, kung Zakastvur, en trolldryck som bevarar din kropp för all framtid. På så sätt kommer du aldrig att utplånas trots att den förbannade furst Nikofoراز kastar dig i avfallsgropen. Och när jag har makten kommer du antligen att få en värdig begravning och Piri kommer att bli min för evigt! Och jag lovar och svär vid Ljusets gud att Targan ska drabbas av min fruktansvärda hämnd!”

Kazareh hällde elixiret i Tengurs öppna strupe, gömde den tomma kristallflaskan innanför harnesket på en död knekt och lämnade borggården.

Rasmo Kontara låg på en möjlig träbänk i en fuktig fängelsecell utan fönster och stirrade framför sig i det kompakta mörkret. Det luktade unket av gammalt golvhalm och prassel hördes från ett par råttor och några kackerlackor som letade efter något ätbart i hans tomma träskål. Rasmos rygg var bruten och därmed var han förlamad från midjan och neråt. Smärtan var olidlig och hans tankar vandrade runt i en otäck och plågsam cirkel.

... det är så mörkt och ryggen gör så ont och kotorna skaver och det finns ingen luft och jag kan inte röra mig och jag kommer aldrig ut härifrån och bänken är så hård och väggen är så fuktig och jag är så svettig och jag är så törstig och jag kvävs och jag kommer att dö alldeles ensam här och råttorna biter mig och flugorna kryper omkring på mig och mina armar domnar och det är så mörkt och ryggen gör så ont och kotorna skaver ...

Plötsligt hörde han ett tumult utanför den bastanta järnskodda ekdörren. Det avslutades med ett ilsket vrål som tvärt klipptes av. Efter en stund rasslade det i låset och dörren öppnades. Rasmo bländades av fackelsken som slutligen bröt den onda tankecirkeln. Nu kommer de för att avrätta mig, nu är det äntligen slut ... äntligen slut ... äntligen ... slu...

Det svartnade för Rasmos ögon och han tyckte sig falla i en mörk bottenlös avgrund.

”Jag anade att du satt här i fängelsehålan, käre bror”, sa Fremo lättad och höll upp sin fackla så att den lyste upp de skrovliga stenväggarna som glänste av fukt.

Rasmo låg tyst och stilla och till en början blev Fremo rädd för att han var död. Men så gick han fram och kände på Rasmos hals. Pulsen var svag men den fanns där.

”Blod och eldbrasa, Rasmo! Jag är så glad att du lever!” Fremo gav sin medvetslöse tvillingbror en kram. Furst Nikoforaz kom in i cellen och tillsammans med Fremo lyfte de upp Rasmo från bänken och bar ut honom mellan sig.

Jag kan inte tala om för Rasmo att vår kära mor Dorina är död när han är i det här eländiga skicket, tänkte Fremo skuldmedvetet, det skulle knäcka honom fullständigt! Och han är allt jag har kvar! Jag får vänta tills han tillfrisknar ...

Utanför cellen stod kapten Targan och torkade av sitt nya svärd på en dräpt knekt. "Att vakten inte kunde begripa att kung Zakastvur är död", muttrade han mest för sig själv, men fången i cellen mittemot Rasmos råkade höra vad han sa och blev överlycklig.

"Är ... är det sant?" Hans röst var skrovlig och ostadig. "Ååh, Ljusets gud vare tack!"

"Det var furst Nikoforaz där som dräpte kung Zakastvur", sa Targan och vände sig om. "Piri! Lås upp den här cellen också!"

Piri skyndade sig fram, låste upp med den döde vaktens nycklar och rusade sedan otåligt vidare. Ut ur cellen staplade en högrest och vithårig gammal man.

"Pris och ära åt furst Nikoforaz och ... vem är du förresten?"

"Jag är barden ... kapten Targan Bogomil."

"Angenämt, Targan! Och jag är ärkebiskop Mantoran Kantraamon!"

"Ärkebiskop??" Kaptenen såg häpet närmare på den solkiga fotsida dräkt som den gamle mannen bar och upptäckte att den en gång hade varit en guldkantad vit prästerlig skrud i linnebrokad. "Är du verkligen ärkebiskopen av Thakandor? Jag trodde du var död sedan länge!"

"Jag har suttit här i tolv år eftersom kung Zakastvur totalförbjöd dyrkan av Ljusets gud. Strax efter att jag hade genomfört Zakastvurs kröningsceremoni stängdes katedralen och alla kyrkor och kloster och jag kastades ner här. Jag skulle ha svultit ihjäl, men några rättrogna vakter – inte den här som du har dräpt – förbarmade sig över mig och såg till att jag fick vatten, bröd, surkål, bönor och äpplen varje dag. De trodde nämligen att de skulle drabbas av Ljusets guds straff om de lät mig hungra till döds!"

"*Tolv* år! Helige fader, så förfärligt! Hur stod du ut?!"

"Min tro höll mig uppe, även Auterian den Helige fick genomgå fruktansvärda strapatser innan han blev krönt av Ljusets gud till majestatis. Och det var tur att några vakter var rättrogna – fast just den du dräpte hörde inte till dem."

"Men ... tolv år?!"

"Som tur var hade min cell ett litet fönster högt uppe vid taket så att det kom in tillräckligt med ljus så att jag kunde läsa boken med Auterian den Heliges lag som kung Zakastvur av någon underlig anledning hade kastat in i min cell tillsammans med en bok om hövisk uppfostran. Och under åren som gick lärde jag mig hela lagboken utantill, jag ägnade även långa stunder åt meditationer och det hände till och med att rättrogna vakter kom ner och biktade sig för sina synder som de hade begått och jag förlät dem till deras lättnad. Majestatis Auterian den Helige lärde ju oss att ha makten att kunna förlåta är den största och absolut heligaste makten. De rättrogna vakterna berättade dessutom för mig att förmyndarregeringen som bestod av furst

Tengur och fogden Erazak, fortsatte att vara Erkelzaars egentliga härskare även när kung Zakastvur hade fyllt femton år, eftersom de tyckte kung Zakastvurs idé med den hedniska solgudinnan var utmärkt. På så sätt kunde de nämligen förtrycka hela Erkelzaar.”

”Så det var inte kung Zakastvur som var vår huvudfiende?”

”Nej, eftersom han bara tänkte på att tillfredsställa sin omätliga aptit. Furst Tengur och fogden Erazak var däremot mycket farligare eftersom de njöt av total makt! De förödmjukade mig och tog till och med ifrån mig den Heliga medaljongen innan de kastade ner mig här!”

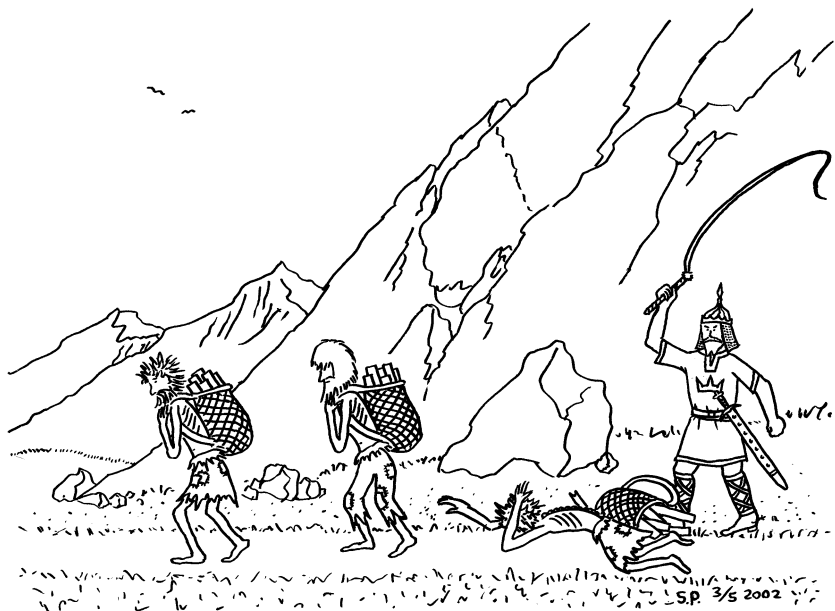
Piri som var mycket orolig skyndade sig från den ena fängelsehålan till den andra och släppte ut fångarna som stapplade ut magra, smutsiga och eländiga. Svärmar av flugor surrade omkring men Piri brydde sig inte om dem. I åtskilliga celler hade fångarna dött av svält och det låg en obehagligt sötaktig stank av förruttnelse därinne om det inte bara var skelettet kvar. I en cell pep ett par feta råttor mot henne men hon struntade fullständigt i dem. Fångarna tackade henne innan de stapplade uppför trappan mot friheten men hon såg knappt åt dem. När hon kom till den sista cellen låste hon upp dörren med ivrigt darrande händer. Men cellen var tom. Piri brast i hejdlös gråt och kapten Targan skyndade sig till henne.

”Piri! Hur är det fatt? Alla fångarna är ju glada över att ha blivit befriade och de tackar dig av hela sitt hjärta!”

”Stackars Ando, min käre lillebror! De har tagit honom till gruvan!”

KAPITEL 4

SOLTEMPLETS HEMLIGHET

"ERS NÅD!" PIRI FURULAAN FÖLL PÅ KNÄ inför furst Nikoforaz. "Du måste hjälpa mig att finna min lillasyster Agi och min lillebror Ando! Och vi måste börja med Ando eftersom han är fånge i kung Zakastvurs silvergruva!"

"Hur vet du att han är där?"

"I fängelsehållorna hittade jag honom ingenstans, men jag råkade höra fogden Erazak när han sa till furst Tengur att Ando skulle blir en utmärkt gruvslav!"

"Slav?!" sa furst Nikoforaz uppriktigt förvånad. "Det finns väl inga slavar i Erkelzaar! ... eller?" Fursten tänkte efter och satte nävarna på höfterna. "Det ante mig att kung Zakastvur den Elake hade slavar! Det var därför han var så rik och slösaktig! Och så spred han sina nypräglade fula silvermynt över hela Erkelzaar, allihop präglade med hans vedervärdiga nuna på den ena sidan och hans förbannade solgudinna på den andra! Vilken skymf mot denna ädla metall!"

"Jag instämmer, ers nåd! Men var finns kung Zakastvurs silvergruva?"

"Vet inte. Jag ska genast fråga några av de kungliga vakterna eller hovmännen som har överlevt."

"Nej, ers nåd, inte dem!" invände Piri med lyfta handflator. "Jag vill inte ens se dem! Fråga hellre hovdamerna!"

”Hovdamerna?”

”De har säkert hört sina makar tala om gruvan.”

”Låt gå.” Furst Nikoforaz vände sig till en blåklädd soldat som stod intill dem i sällskapsrummet. ”Hämta hit några hovdamer!”

Soldaten återvände efter en liten stund med tre hovdamer som alla var trinda och välgödda av kungens goda mat. De neg djupt inför sin nye herre så mycket som deras korsetter tillät och presenterade sig. De visste att det var bäst att redan från början stå på god fot med den nye herren eftersom det var han som i fortsättningen skulle bo i kungaborgen och regera över huvudstaden.

”Vet ni var kung Zakastvur har sin silvergruva?” frågade Nikoforaz.

”Ers nåd”, sa den första hovdamen artigt, ”Jag vet inte eftersom jag aldrig har tänkt på den, fast å andra sidan tyckte jag om att se prämarna med de glittrande silvertackorna som alltid kom nerströms Bruna floden!”

”Ers nåd”, sa den andra ivrigt, ”Jag undrar om inte gruvan ligger vid Evendaborobergen, eftersom min make brukade skämta om att den låg mellan synden och döden, och när jag undrade vad han menade med det så sa han att gruvan låg mitt emellan Biranak och Mortir, och Biranak är ju som bekant en mycket syndig stad där det lär finnas glädjeflickor vid varje gathörn, och där tjuvarna har sitt paradiset eftersom stadsfurstens tillåter det mot att han får en del av vinsten, och jag ska berätta om min kusin Endorak som råkade ut för en händelse i Biranak som ...”

”Tack, tack, det räcker”, sa Nikoforaz och höjde handen. Herre min skapare, vilket munväder! Hon skulle kunna driva alla väderkvarnar i hela Erkelzaar!

”Ers nåd, jag har ingen aning om var gruvan finns”, sa den tredje hovdamen och ryckte på axlarna. ”Den har aldrig intresserat mig, men å andra sidan tycker jag om silversmycken ...”

”Tack för era upplysningar, ni kan lämna rummet!”

När hovdamerna hade gått sin väg följda av soldaten vände sig Nikoforaz till Piri. ”Gruvan finns alltså där Bruna floden rinner upp i Evendaborobergen! Vi får dit med detsamma!”

”Det tackar jag mycket för, ers nåd!” Piri neg, fylld av hopp.

”Vänta, ers nåd!” Kapten Targan som diskret hade kommit in i rummet höjde en hand. ”Vem är Erkelzaars härskare och Thakandors herre? Utan ers nåd blir det kaos och anarki!”

”Du har rätt, kapten”, sa Nikoforaz och nickade. ”Jag måste genast tala med fader Mantoran!”

Ett par timmar senare trädde furst Nikoforaz in i tronsalen med ärkebiskopen som hade fått tvätta sig ren och fått skägget ansat och satt på sig en skinande

vit linneskrud med förgyllda bårder, ett brett gyllene brokadskärp samt en lökformad gyllene tiara med en lilja i toppen, och bakom dem båda kom alla överstarna och kaptenerna. De adelsmän som var oskadda satt på stolar vid väggarna och de som var skadade låg på tjocka mattor, dunbolster och mjuka kuddar på stengolvet. Den helförgyllda och örnprydda tronen stod tom på tribunen under den tunga purpurroda sammetsbaldakinen, och fursten och ärkebiskopen gick upp och ställde sig på ömse sidor om den.

”Kung Zakastvur av huset Shanathel är död!” förkunnade ärkebiskop Mantoran och höll upp den Heliga medaljongen. Därefter trädde han vördnadsfullt på den kring furstens hals. ”Leve kung Nikoforaz II av huset Kanfagris! Han är nu Erkelzaars enväldige härskare av Ljusets gud nåd!”

Kung Nikoforaz satte sig högtidligt på tronen och adelsmännen liksom hovmännen bugade sig respektfullt inför honom och ärkebiskopen. ”Vi accepterar er som vår nye härskare, ers majestät, och vi svär vår trohet inför dig vid Ljusets guds heliga namn, amen!”

”Kröningen av hans majestät kung Nikoforaz II kommer att äga rum den tjuogoandra dagen i den fjärde månaden när katedralen är reparerad. Som ny stadsfurste av huvudstaden Thakandor har vi utnämnt hans majestäts äldste kusin, baron Karadal av huset Kanfagris, som ny stadsfurste av Krahan har vi utnämnt hans majestäts näst äldste kusin, baron Orifal av huset Kanfagris, och som ny fogde har vi utnämnt hans majestäts yngste kusin, baron Aragon av huset Kanfagris. Och Auterian den Heliges lag är den erkelzaarianska lag som åter börjar gälla från och med nu, vilket innebär att ni inte ska tillbe några andra gudar än Ljusets gud och att ni ska se till att lagen efterföljs. Bryter ni mot det här kommer ni att dömas som landsförrädare och utvisas för evig tid ur Erkelzaar!”

”Skönt att slippa den där vämjeliga solgudinnan”, viskade en hovman till en annan. ”Nu kan man äntligen känna sig som en riktig erkelzaarian!”

Karadal som nu var Thakandors nye stadsfurste, steg fram och bugade sig inför Nikoforaz. ”Ers majestät! Vilken är dina första tre befallningar?”

Kung Nikoforaz reste sig upp ur tronen och sträckte ut spiran i en ceremoniell gest. ”Min första befallning är att alla kloster som kung Zakastvur den Elake har plundrat och förstört runt om i Erkelzaar ska återupprättas eftersom de är själva basen för kungariket med sina skolor, sin sjukvård och sin fattigvård!”

En stor applåd hördes från den närvarande församlingen och ärkebiskopen log lyckligt.

”Min andra befallning är att alla kyrkor ska repareras så att folket åter kan besöka dem på veckans sjunde dag. ”

Återigen hördes en stor applåd som ekade i tronsalen.

”Men min tredje befallning är minst lika viktig som de båda första: ni ska finna och arrestera furstinnan Takaara som var furst Tengurs hustru och sätta henne i fängsligt förvar! Arresterade även hennes eventuella barn! Hon är nämligen den sista av det onda huset Shanathel som måste utplånas från Erkelzaars yta!”

Samma eftermiddag blev kung Nikoforaz, Piri Furulaan och kapten Targan ombord på den kungliga slupen tillsammans med en manipel soldater. På fingret bar Nikoforaz kung Zakastvurs signetring och kring halsen hade han den heliga platinamedaljongen som bevis på den föregående kungens fall.

Den kungliga slupen som låg i kanalen vid borgen var en smäcker gulmålad farkost prydd av förgyllda sniderier och röda örnar, huset Shanathels vapen. Kung Nikoforaz betraktade örnarna med avsmak. Lyckligtvis, tänkte han, har Zakastvur den Elake aldrig gått ombord med sitt vidriga keldjur eftersom han lär ha avskytt vatten i alla dess former, och därför är slupen skinande ren och i stort sett oanvänd. Men dessa tyranniska symboler måste bort och ersättas med rättrådighetens gyllene liljor! Och så snart vi återvänt ska den kungliga borgen renas!

Sjömännen satte sig vid årorna som i långa rader utefter båtens sidor började höjas och sänkas i vattnet i trumslagarens rytmiska takt. En svag bris blåste men slupen hade varken mast eller segel och kunde inte utnyttja vinden. Piri såg storögt ut mot åkrarna och ängarna som sakta gled förbi, hon hade inte varit utanför sin barndoms by sedan hon blev bortrövad av kung Zakastvurs fogde.

Den gula slupen stävade makligt uppför Bruna floden. Under tiden berättade Piri allt om sin familj och dess öde för kung Nikoforaz och kapten Targan. När båten började närma sig bergskedjan blev flodströmmen stridare och roddarna fick streta och kämpa. Landskapet blev alltmer kuperat och åkrarna ersattes av terrasserade tegar med vinodlingar och därefter av skogsklädda branter. Ju längre uppströms de for desto mer fylldes kapten Targan av medkänsla för Piri.

”Jag har också förlorat hela min familj”, sa Targan stilla till Piri. ”Jag har inte ens någon lillasyster eller lillebror kvar. Därför blev jag en bard som vandrade från stad till stad för att till sist hamna i Thakandor, eftersom jag ville att orättvisorna skulle få ett slut.”

”Och orättvisorna tog faktiskt slut för tillfället, med din och kung Nikoforaz II:s hjälp.”

”För tillfället? Vad menar du?”

"Hur vet du att du inte har hjälpt en ny tyrann att komma till makten?"

"Han dräpte kung Zakastvur, han är ingen tyrann."

"Kanske det. Men han är en man!"

"En man? Vad menar du?"

"När har vi haft en drottning i Erkelzaar sist?"

Targan tänkte efter. "Det ... det har vi faktiskt aldrig haft ..."

"Och kommer du ihåg slutet av den Heliga legenden du berättade för oss? Där lovade majestatis Auterian den Helige och hans fyra vänner fred och endräkt!"

"Jodå, det stämmer."

"Och kommer du ihåg vad du berättade om majestatis Kharaan den Store veckan före? Där hade han erövrat Krothon och Chika'maar, två riken som regerades av avkomman till två av Auterians vänner!"

"Du har ett mycket gott minne, Piri!"

"Må så vara! Men varför förde Erkelzaar krig mot de länder som hade fått löftet att få leva i fred och endräkt?"

"Därför att Mögalirträsket bredde ut sig från sydväst. Där det forna Erkelzaar låg, där är det nu för tiden bara ett ofruktbart träsk med livsfarliga stenvarelser!"

"Det är inget skäl! Varför kunde inte erkelzaarianerna bara flytta in i de andra länderna på fredlig väg?"

"Snälla Piri! Du har glömt ett rike!"

"Vadå? Evendaboro i söder som också blev erövrat och vars folk därefter blev fullständigt utplånat av oss?"

Kapten Targan fick nästan ett plågat uttryck i ansiktet. "Det var Ljusets gud som slutgiltigt förintade Evendaboro för nästan fyrahundra år sedan genom att krossa deras ondskefulla huvudstad Khuzul Daar med en komet. Men det rike som inte omfattades av de fyra vännernas löfte är Matebia! Och det som hade hänt var att såväl Krothon som Chika'maar och Evendaboro svekfullt hade släppt igenom mateberna så att de sedan kunde anfälla Erkelzaar i stor skala. Det var redan i Ljusets år 184 då Matebia helt oprovocerat hade förklarat krig mot Erkelzaar och då hotades de minsann inte av något träsk! Istället tog de många slavar och brände ner Manastir, Erkelzaars forna huvudstad! Det tog nästan hundraåttio år innan majestatis Bardanim II startade krig mot mateberna så att de kunde drivas ut ur Erkelzaar, och det som majestatis Kharaan den Store och hans son, majestatis Auterian Erövraren gjorde över 600 år senare, var att befria de tre övriga rikena från matebernas tyrannvälde. Bara Khuzul Daar vägrade envist att bli befriat, vilket retade Ljusets gud."

Piri såg misstänksamt på kaptenen och drog sig i sin rågblonda hårfläta. "Och ändå talade du om det erkelzaarianska imperiet och om hur såväl den Heliga spiran som Råstyrkans tiara hamnade i erkelzaariansk ägo!"

"Det var ju bättre än att de grymma och onda mateberna hade dem."

"Och hur vet du att mateberna var grymma och onda?"

"Jag är ju *bard* för tusan!"

"Just därför! Du samlar upp historier från alla de platser som du har besökt, men är du säker på att folk talar sanning? Har du någonsin varit i matebernas rike?"

"Det går ju inte att komma dit längre, eftersom krothonerna inte låter någon passera deras bro över Eldravinen. Men krothonerna har berättat om mateberna för erkelzaarianska köpmän som i sin tur har fört historierna vidare. Och av många oberoende källor har jag fått veta att mateberna fortfarande tar alla dem som inte är mateber till slavar. Dessutom dyrkar de ännu sin hedniske solgud och sin onde och lika hedniske solkejsare som är en häxmästare."

"Häxmästare? Hur så?"

"Han har levat i över tusen år och varje vårdagjämning dyker han upp ur tomma intet i sin heliga tron i soltemplet och försvinner på samma sätt en vecka senare och så kan han även dräpa folk med sin spira. Och dessutom offrar mateberna människor till solguden och solkejsaren som hatar oss erkelzaarianer så intensivt att han helst skulle ha sett oss utplånade från Artezianas yta!"

"Så hemskt!"

"Och varifrån tror du kung Zakastvur fick inspiration till sin solgudinna och sina soltempel?"

Piri drog sig långsamt och uppgivet i hårflätan. "Tja ... öhm..."

Kapten Targan slog ut med händerna. "Ser du nu att en erövring inte alltid är fel? Vi erkelzaarianer befriade Krothon, Chika'maar och Evendaboro från matebernas tunga ok, och det var inte vårt fel att evendaborerna i Khuzul Daar vägrade att överge sina sju hedniska gudar så att självaste Ljusets gud till sist fick nog. Krothonerna är i dag ett fritt nomadfolk som bor i Krothonmassivet och sysslar med handel, medan Chika'maarerna har en provins söder om Stora sjön samt hela riket söder om Solfloden bortom Eldravinen till sitt förfogande. Och kom ihåg att kung Nikoforaz erövrade kungaborgen och störtade den onde kung Zakastvur."

"Det stämmer förstås. Men jag skulle ändå känna mig mer trygg med en drottning på tronen ..."

Det knackade på dörren och Erazak av huset Shanathel, som nu var känd som kapten Kazareh Taborsek, steg upp ur sängen och öppnade. "Ja?"

En gulklädd lakej stod utanför och bugade sig lätt. "Furst Karadal önskar att träffa kaptenen! Nu med detsamma!"

"Jag kommer!"

Kapten Kazareh klädde snabbt på sig och följde tjänaren genom den långa stenkorridoren till ett pampigt inrett rum ett par våningar upp där den nye stadsfursten leende tog emot kaptenen som bugade sig ödmjukt.

Furst Karadal var liksom sin kusin, kung Nikoforaz, en drygt trettio år gammal adelsman med vänliga isblå ögon och ett välansat mörkbrunt helskägg, men i motsats till den atletiskt byggde Nikoforaz var han trind med tjocka kinder och isterbuk, vilket Kazareh tyckte var sympatiska drag.

Furst Karadal tog fram en karta, rullade ut den på sitt skrivbord och satte fingret nästan mitt på den.

"Kapten Kazareh! Du ska fara hit till Strem och hjälpa flyktingar som har flytt från Dalnik som håller på att bli uppslukat av Mögalirträsket."

"Till Strem, ers nåd?" Kapten Kazareh kunde inte låta bli att le i mjugg. Bra! Stadsfursten i Strem kommer inte att avslöja mig, eftersom furstinnan Takaara är hans dotter som jag tänker beskydda från furst Nikoforaz' hämnd! Jag hoppas bara att furst Karadal inte blir misstänksam över att jag mycket gärna vill fara till Strem ...

"Flyktingarna har byggt träkojor utanför stadsmuren och de har ont om mat och vatten eftersom Gröna floden som rinner genom Strem har blivit förgiftad av slam från Mögalirträsket. Trots det vägrar Strems stadsfurste att släppa in dem i sin stad med förklaringen att den redan är full med flyktingar från Khorta."

"Det förstår jag, ers nåd, med tanke på att Khorta var en större stad än Strem!"

"Men det är en undanflykt, eftersom Khortaborna som försökte bosätta sig i Strem redan har vandrat vidare norrut till Fonodem, eftersom inte heller de blev insläppta. Och Kandor börjar redan bli full med flyktingar från Utuk söderut och kan därför liksom Fonodem inte ta emot fler. Du måste alltså fara ner till Strem och ta emot flyktingströmmen som kommer under ledning av baron Tamur av huset Wannasek."

"Ers nåd! Kan inte Dalnikborna bosätta sig i Chulari norr om Khorta?"

"Chulari är tyvärr redan full med ättlingar till alla flyktingar från Striate uppströms Gula floden och Konarbi nerströms samma flod har stängt sina

gränser utom för dem som kan betala för sig. Och flyktingarna ska inte bosätta sig i Strem, bara proviantera.”

”Varför kan de inte bosätta sig i Strem?”

”Det är ingen idé, om ytterligare några år kommer även Strem att bli uppslukat av Mögalirträsket. Din uppgift blir att föra hit alla flyktingar från Dalnik.”

”Ska ske, ers nåd!” Men inom sig tänkte Kazareh förbittrat: en massa flyktingar! En pöbelhop som måste föras från punkt A till punkt B! Vad vinner jag på det?

Furst Karadal knäppte plötsligt med fingrarna. ”Visst ja, det var nära jag glömde! Du har ytterligare ett viktigt uppdrag att utföra i Strem, på befallning av kung Nikoforaz!”

”Vad då?”

”Du ska arrestera furstinnan Takaara som var gift med furst Tengur av huset Shanathel och föra hit henne. Hon är säkert hos sin far i Strem, hos stadsfursten Rahul av huset Thakkar.”

Aldrig att jag arresterar henne, tänkte Kazareh. Hon och hennes son är förutom mig de enda överlevande av huset Shanathel! Jag måste bluffa så att inget ont händer henne ...

”Du kanske inte blir insläppt i fursteborgen”, fortsatte furst Karadal, ”men då kan du alltid hota med kung Nikoforaz!”

”Inga problem! Jag behöver en vecka på mig för alla förberedelser så att allt är i ordning när flyktingarna kommer hit och så ger jag mig genast av till Strem så fort provianten är lastad och soldaterna är färdklara!”

”Utmärkt! Det finns män, hästar och vagnar till ditt förfogande samt lämpliga prämar i hamnen! Och när kung Nikoforaz återvänder och ser att du har lyckats lösa flyktingproblemet, ska jag tala om för honom vilken bra kapten han har och då kanske han befordrar dig till överste!”

Kapten Kazareh bugade sig och lämnade furst Karadals rum. Det kanske inte är en så dum idé att hämta hit flyktingarna, eftersom en överste kan bli befordrad till general! Och det är ju så att kungen förvisso har makten, men en general har styrkan! Men först måste jag alltså se till att alla flyktingar får mat och husrum när jag kommer hit med dem. Mat är det inga problem med, eftersom min käre bror, furst Tengur – må han vila i frid! – såg till att förråden här i kungaborgen alltid var välfyllda och den fromme Nikoforaz är välkänd för att avsky storslagna gästbud. Inte heller är det problem med husrum eftersom kung Zakastvurs alla knektar blev slaktade av honom. Nu står deras rum här i kungaborgen till flyktingarnas förfogande tills dess att jag låtit uppföra bostäder åt dem mellan huvudstaden och kungaborgen!

Och när flyktingarna är hitförda och bekvämt inkvarterade så är överstetiteln min! Sedan gäller det bara att bli general, göra kung Nikoforaz

impopulär och störta honom precis så som han störtade kung Zakastvur! Och därefter kommer ärkebiskopen att kröna mig till majestatis med glädje, då jag kan hänvisa till att ha ordnat det bra för flyktinghopen från Dalnik! Och när jag är krönt kan ingen ändra på det enligt Auterian den Heliges lag. Då kan jag äntligen visa att jag är en Shanathel, avrätta Targan och rentvå min bror furst Tengurs minne!

På eftermiddagen fyra dygn efter avfärden från Thakandor fick kung Nikofoراز syn på några bredbottnade lastpråmar i en vik som skar in i en slyklädd brant i bergssluttningen till höger. Bortom viken på en stenig platå ringlade svart rök mot himlen från smältverket och förpestade luften med sin fräna stenkolkstank. Han pekade mot viken så att de andra skulle se. "Det ante mig att gruvan ligger just här! De fullastade pråmarna glider lätt nerför floden mot huvudstaden och på tillbakavägen är de tomma och därmed lättare att driva!"

Slupen förtöjdes vid lastbryggan mellan ett par pråmar och kung Nikofoراز, Piri och kapten Targan klev i land med en skara soldater. De gick på en uthuggen stig mot den kala platån. I platåns fond fanns en stor gruvöppning och strax intill låg smältverket som tog hand om silvermalmen som släpades dit i ryggkorgar och skottkärror av halvnakna och dammiga slavar. Sjåare i trasiga kläder lastade en präm med silvertackor som de hämtade från smältverket och deras ryggar var randiga av piskslag. Mitt bland ränderna var siffror inbrända och revbenen syntes tydligt genom det magra skinnet. Plötsligt snubblade en av sjåarna och föll så illa att den ena axelremmen till den fyllda ryggkorgen brast.

"Din sakramentskade latmask!" skrek en vakt klädd i gul och rödrandig vapenrock och började piska den liggande mannen. "Den korgen ska du få betala för!"

Kung Nikofoراز rusade fram med handen lyft. Hans röst var sträng men behärskad. "Sluta! I den Endes heliga namn, sluta!"

"Hur vågar du nämna den förbjudne guden här?!" fräste vakten och hötte med piskan.

"Kung Zakastvur av huset Shanathel är död och jag är kung Nikofoراز II av huset Kanfagris", sa Nikofoراز barskt och ställde sig bredbent med händerna i sidorna. "Jag är nu Erkelzaars enväldige härskare av Ljusets guds nåd!"

"Det ... det är inte sant!"

Kung Nikoforaz höll fram sin högernäve med kung Zakastvurs signetring och pekade med vänster hand på den Heliga medaljongen. "Är inte detta bevis nog?"

Vakten kastade en blick på ringen och hängsmycket. I nästa ögonblick föll han på knä och förde darrande sin knutna högerhand till bröstet.

"Förlåt mig, ers majestät! Jag visste inte att gruvan nu tillhör ers majestät. Dessutom är det tredje gången som den där klumpige latm... äh... sjäaren faller!"

"Ser du inte att han är utmattad?! Han behöver vila!"

"Men ers majestät, han är ju bara en slav."

"I Erkelzaar finns inga slavar! Det är bara onda otrogna mateber som har slavar! Hämta genast hit gruvans förman!"

"Det ska ordnas med en gång, ers majestät!" Vakten slog näven på sitt bröst och rusade iväg. Efter en liten stund återvände han med den förvånade förmannen.

"Vem är ni?" Förmannen såg misstänksamt med rynkad panna på kungen uppifrån och ner.

"Jag är kung Nikoforaz II av huset Kanfagris, Erkelzaars enväldige härskare av Ljusets guds heliga nåd! Kung Zakastvur är död! Nu är det jag som regerar här!"

"Hur vet jag att du inte är en bedragare?"

"Se här!" Kungen visade återigen signetringen och medaljongen.

Förmannen föll slokörad på knä inför kung Nikoforaz. "Jag ber om ursäkt, ers majestät, men jag ville vara säker! Vi har haft bedragare här förut som velat befria sina släktingar och första gången blev jag lurad och släppte åtskilliga fångar. När kung Zakastvur upptäckte att silverproduktionen sjönk skickade han hit furst Tengur som inspekterade och upptäckte att det saknades slavar. Gissa vem som då blev piskad och förödmjukad här på gården!"

"Du är förlåten!" Kung Nikoforaz andades ut lika lättad som förmannen. Det verkar som om förmannen och vakterna består av vanligt folk som av fruktan för Zakastvur den Elakes bestraffningar måste vara grymma mot slaverna, tänkte han. På detta problem finns bara en lösning ...

"Ni ska få avlösning. Men först ska ni bränna alla piskor."

"Jag hör och lyder, ers majestät!" Förmannen förde näven till bringan och var på väg att gå för att samla ihop alla piskor när Nikoforaz hejdade honom.

"Vänta! Finns det en nioårig blond gosse vid namn Ando Furulaan här?"

"Vet inte, ers majestät! Slav... äh, förlåt ... arbetarna har inga namn här, bara nummer!"

"Hämta hit alla gossar!"

Förmannen lydde omedelbart och efter en stund hade han fått ihop en stor grupp pojkar som var mellan sju och tolv år gamla och som ställde upp sig på ett led. De var magra och smutsiga och stod på darrande ben eftersom de inte visste om de skulle bli belönade eller bestraffade. Piri gick och betraktade den ene pojken efter den andre men kunde inte känna igen någon av dem som sin lillebror hur noga hon än tittade. Hon fick en stor klump av gråt i halsen. Ando är i det Himmelska paradiset nu ...

”Är detta alla gossar ni har?” undrade kung Nikoforaz.

”Ja, tyvärr. De övriga är döda.” Förmannen tittade ner i marken.

Piri började gråta hejdlöst. ”Ando! Min stackars Ando! Vad har du gjort för ont att förtjäna det här?!”

Kapten Targans hjärta blödde för Piri och han kände ett styng i maggropen. Han gick fram till henne och la tröstande armen om henne, men hon drog sig snabbt undan.

”Låt mig vara! Jag vill ha min sorg för mig själv!”

Två pojkar som hade hört Piris klagan, började diskutera sinsemellan. Efter en viss tvekan räckte en av pojkarna upp handen mot kungen. ”Förlåt ers majestät, men vi var Andos kamrater och vi vet vad som hände med honom.”

”Vad har han råkat ut för?”

”Det var en olycka i morse, ers majestät. Gången som vi höll på att rensa från sten rasade ihop och vi hann krypa ut men inte Ando. Hans ben krossades av stora stenar och vakterna kom och drog ut honom. Sen la de honom för att dö vid slagghögen.”

”Tack för upplysningen, pojkar.” Kung Nikoforaz kallade till sig Piri och gick fram till förmannen. ”För oss genast till slagghögen där ni låter de skadade dö.”

De tre skyndade sig till en stor hög av sten som låg i skogsbrynet i gruvområdets utkant. I gräset bakom högen låg en rågblond nioårig pojke med bägge benen i onaturliga vinklar och stönade svagt. I de smutsiga såren på benen krälade flugor och larver. När han fick syn på Piri drog han på munnen i ett matt leende som Piri genast kände igen.

”Ando!” tjöt Piri förfärat. ”Vad har de sabla odjuren gjort med dig?!” Hon rusade fram och kramade om sin lillebror men hans svåra smärtor gjorde att han inte kunde tala. Han kved och kippade efter andan. Piri vände sig ursinnigt mot förmannen.

”Sabla odjur! Varför har ni inte spjälkat hans ben och förbundit hans sår?!”

”Han var svårt skadad”, förklarade förmannen. ”Precis som med andra skadade sla... öh... arbetare lades han här för att dö. Den som inte arbetar får inte heller äta.”

"Så ni har inte ens gett honom något att dricka?!" vrålade Piri. "Era vidriga fän!"

"Hämta en kanna rent vatten och rena förband", befälde kung Nikofozaz.

Förmannen sprang genast iväg till bostadsbarackerna mittemot gruvan och återvände strax med förband och en kanna med vatten. Piri ryckte kannan ur förmannens hand och hällde vattnet i Andos mun och över hans dammiga ansikte. Hon tvättade hans sår och rätade ut hans krossade ben. Targan som nyfiket hade betraktat dem på avstånd kom fram och började förbinda pojkens ben. Han kvicknade så småningom till och satte sig upp för att dricka mer vatten. Då fick Piri syn på de inbrända skorpiorna på hans rygg som bildade nummer 4379.

"Såla kräk! Ni har behandlat min stackars lillebror som om han vore ett få! Nu kommer han att vara märkt för livet som en brottsling! Era förbannade skitstövlar!" Piri visste som så många andra erkelzaarianer att brottslingar som inte kunde betala böter fick straffarbete och var tvungna att vara klädda i grå koltar med nummer påsydda på ryggen, bröstet och armarna.

"Förlåt mig, fröken", sa förmannen. "Vi följde bara de regler som upprättats av kung Zakastvur."

"Har det vidriga svintrynet någonsin varit här personligen och sett hur fångarna har lidit?" morrade Piri.

"Nej, fröken. Men hans båda kusiner, furst Tengur och fogden Erazak brukade komma hit och inspektera. Och de skrattade mest åt slaverna och tyckte att det var roligt att se dem lida. Ibland hade de med sig stora oxpiskor och då brukade de ..."

"Nää, nu vill jag inte höra mer!" sa Piri argt med ögonen fulla av tårar. "Jag är bara ledsen över att jag inte personligen fick sända Erazak och Tengur raka vägen till det Underjordiska helvetet!" Piri brusade upp. "Och du! Varför protesterade inte du mot deras grymheter?!"

"Så att jag också skulle få smaka piskan igen? Ånej!"

"Ditt fega kräk!" röt Piri, skummande av raseri. "Och du kallar dig erkelzaarian! Då är jag hellre ett navelsvin!" Piri fnös och vände ilsket och föraktfullt ryggen åt förmannen. Typiskt män! Rädsla om sitt eget skinn på bekostnad av andras! Förmannen är inte värd att jag ens tittar på honom! Stackars Ando! Att de kunde plåga en stackars oskyldig pojke så ...

"Piri, lever mamma och pappa?" kved Ando.

Piris raseri försvann blixtnabbt och ersattes av en stor klump i halsen. Ska jag verkligen berätta det? tänkte hon medan tårarna återigen började rinna.

"Piri?" Ando såg storögt på sin tvekande storasyster som sjönk ner på huk. Hon tog försiktigt hans magra lilla kropp i sin famn och höll om honom en stund under tystnad.